

9.1 ความเชื่อมโยงของรัฐต่าง ๆ ในค่านิยมคณาत्म : รถไฟ โทรเลข และโทรศัพท์

ในตอนเช้าของวันที่ 14 มิถุนายน ค.ศ.1883 คนกลุ่มใหญ่ได้รวมกันที่ **Albury** ซึ่งเป็นเมืองชายแดนบนฝั่ง **Murray River** เพื่อมาร่วมเป็นสักขีพยานในการเชื่อมทางรถไฟระหว่าง **New South Wales** และ **Victoria** ในตอนนั้นก็มีการละเล่นของเด็กอย่างสนุกสนาน เด็กนักเรียนจะเข้าแถวตามถนน เพื่อต้อนรับนายกรัฐมนตรีทั้งสองอาณานิคม ในคืนวันนั้นก็มีการประชุมสำคัญขึ้นและมีงานเลี้ยงซึ่งชาลวงแห่ง **New South Wales** ได้แสดงความยินดีกับผู้ที่มาร่วมในการสร้างความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันด้วยรางรถไฟระหว่างอาณานิคมทั้งสอง เขากล่าวต่อไปว่า อาณานิคมทั้ง 2 แห่งนี้มีประชากรเป็นเชื้อสายเดียวกัน พูดภาษาเดียวกัน มีขนบธรรมเนียมประเพณีและมีความปรารถนาแบบเดียวกัน ความเชื่อมโยงกันด้วยรางรถไฟได้เป็นการประจักษ์ชัดของวันนั้นว่า เป็นสัญลักษณ์ของความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน (**emblem of union**) เขาหวังว่าสิ่งนี้จะนำมาซึ่งยุคใหม่ที่สดชื่น ซึ่งเป็นยุคของความสุขและความรุ่งเรือง สหายของเขาชื่อชาลวงแห่ง **Victoria** ก็ได้กล่าวอย่างมั่นใจว่า ผลของการรวมกันทางรถไฟที่หลีกเลี่ยงไม่ได้คือ การรวมตัวของอาณานิคมนั่นเอง¹

ความรู้สึกเช่นเดียวกันก็ได้บังเกิดขึ้นอีก เมื่อมีการเชื่อมทางรถไฟระหว่าง **Victoria** กับ **South Australia** ซึ่งทำสำเร็จในเดือนมกราคม ค.ศ.1887 และในเดือนมกราคมปีต่อมาได้มีการเชื่อมทางรถไฟระหว่าง **New South Wales** กับ **Queensland** ส่วนทางรถไฟระหว่าง **South Australia** กับ **Western Australia** นั้นมาเสร็จเอาเมื่อเดือนตุลาคม ค.ศ.1917 ที่เป็นเช่นนั้นก็เพราะความเข้มแข็งของท้องถิ่นนิยมของ **Western Australia** นั้นเอง

ในค่านิยมการโทรเลข ก็ได้มีการดำเนินการบ้างแล้ว เช่น มีการเชื่อมโยงทางโทรเลขระหว่าง **Melbourne** กับ **Adelaide** เมื่อเดือนมกราคม ค.ศ.1858

และระหว่าง Sydney กับ Melbourne ในเดือนตุลาคมของปีเดียวกัน โทรเลข
ระหว่าง Sydney กับ Brisbane สำเร็จในปี
1861 ระหว่าง Sydney กับ Adelaide ในปี 1869 Port August &
และ Darwin ในปี 1872 และระหว่าง Adelaide กับ Perth
ในปี 1877

ในค่านโทรศัพท์ มีการติดตั้งโทรศัพท์แห่งแรกที่ Melbourne ใน ค.ศ.
1878 ใน Brisbane ค.ศ.1880 ใน Sydney ค.ศ.1881 ใน Adelaide
และ Hobart ค.ศ.1883 และที่ Perth ค.ศ.1887 กิจการโทรศัพท์ในบางแห่ง
ครั้งแรกดำเนินการโดยบริษัทเอกชน แต่มาถึงปี 1890 ภาครัฐสภาอาณานิคมก็เข้าเป็นเจ้าของ
และควบคุมการบริการโทรศัพท์ภายใต้การดำเนินงานของที่ทำการไปรษณีย์ แห่งอาณานิคม

๔.2 จำนวนประชากรเป็นปีก่แรก

ลักษณะของประชากรในระยะนี้เปลี่ยนแปลงสัปดาห์ส่วนไปมาก กล่าวคือประชากรที่ถือ
กำเนิดในออสเตรเลียมีจำนวนมากกว่าผู้อพยพ ในปี 1861 ประชากรมากกว่า 50% ของ
อาณานิคมเกิดในอังกฤษ แต่พอถึง ค.ศ.1871 ประชากรเกือบ 60% เกิดในอาณานิคม พอปี 1891
ก็เพิ่มเป็น 75% และในปี 1901 มีสัดส่วนสูงมากคือมีจำนวนถึง 82% การที่มีคนเกิดในอาณานิคม
เป็นจำนวนเพิ่มมากขึ้นดังกล่าวนี ทำให้เกิดปรารถนาที่จะได้ศึกษาบรรพบุรุษประจำชาติของตน ซึ่ง
นักเขียนก็สามารถให้ความกระจ่างหรืออธิบายถึงประสบการณ์ของชาวออสเตรเลีย และยังช่วย
สร้างลักษณะของความอดทน มีสติ และให้ความเชื่อมั่น ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะส่งเสริมคุณธรรมประชาชน
ที่มีมันสมอง มีวิธีการดำเนินชีวิต และมีความสำเร็จที่ถูกดูแลว่าเป็นเพียง "อาณานิคม" เท่านั้น
ดังนั้นลัทธิชาตินิยมจึงเป็นสิ่งปดอบโยนสำหรับผู้ที่ถูกดูแล เช่นเดียวกับที่ลัทธิชาตินิยมก็
เป็นสิ่งที่น่าตำหนิของผู้ที่คอยชื่นชมกับทุกสิ่งที่เป็นชาวอังกฤษ

จำนวนประชากรใน ค.ศ.1881 ได้เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วคือมีทั้งหมด 2,306,736 คน
ซึ่งมีสถิติตามอาณานิคมต่าง ๆ ดังนี้

ใน New South Wales	=	777,025 คน
Victoria	=	873,965 คน
Queensland	=	221,849 คน
South Australia	=	285,971 คน
Western Australia	=	30,156 คน
Tasmania		117,770 คน

ในปี 1901 มีประชากรในอาณานิคมทั้งหมด		3,773,801 คน
New South Wales		1,354,846 คน
Victoria	=	1,201,070 คน
Queensland	=	498,129 คน
South Australia	=	363,157 คน
Western Australia	=	184,124 คน
Tasmania	=	172,475

9.3 การพัฒนาการทางเศรษฐกิจ

9.3.1 อุปสรรค

ในระยะนี้โรงงานอุตสาหกรรมใน Sydney และ Melbourne ได้ขยายตัวกันมาก และต่างก็เริ่มมองหาตลาดคนนอกเขตอาณานิคมของตน เช่น อุตสาหกรรมผลิตอาหารของ Sydney มีความกระตือรือร้นที่จะหาผลประโยชน์จากการขยายตลาดใน Melbourne แต่ก็ต้องพบกับอุปสรรคนั้นคือภาษีของรัฐ Victoria ส่วนชาวนาใน Riverina ใน New South Wales ต้องการขายขนสัตว์และข้าวสาลีใน Melbourne แต่ก็ต้องพบกับอุปสรรคภาษีของ Victoria ที่ห้ามการใช้ของบางประการของสินค้าทางรัฐ ส่วนเจ้าของโรงงานใน Melbourne และ Geelong โดยเฉพาะ

เจ้าของโรงงานในการผลิตอาหารและสิ่งทอ ต้องการขายสินค้าใน Sydney และใน Adelaide แต่ถูกบี้ออกจากตลาด เพราะการวางพิเศษที่เก็บเอาสินค้าที่มาจาก Victoria ซึ่งใช้บรรพบุรุษไฟของ New South Wales และยังมีพยานของ South Australia อีก ดังนั้นจะเห็นได้ว่าความเจริญทางเศรษฐกิจถูกชักขวางโดยพฤติกรรมในอิตาลี

อย่างไรก็ตาม การพัฒนาทางเศรษฐกิจแม้จะถูกชักขวางโดยภาษีหรือสิ่งที่เป็นอุปสรรคประการอื่น ๆ อาณานิคมทั้ง 6 แห่งก็ยังก้าวไปข้างหน้า และทำให้อาณานิคมเหล่านี้ใกล้ชิดมากขึ้น เพราะวิสาหกิจด้านธุรกิจต่าง ๆ ได้มีสาขาทั่วทุกแห่งในเมืองหลวงของทุกอาณานิคมและในบางเมือง ความชนบท วิสาหกิจด้านธุรกิจนั้นได้แก่ธนาคารต่าง ๆ บริษัทการเงิน บริษัททำปศุสัตว์ เช่น Dalgetys, Denys Lascelles, Elder Smith และ Co., และ Goldsborough Mort. นอกจากนี้ยังมีองค์กรต่าง ๆ ที่ก่อตั้งขึ้นเพื่อดำเนินธุรกิจร่วมกัน เช่นในปี 1888 มีการก่อตั้งสหพันธ์นายจ้างแห่งออสเตรเลีย (Australian Federation of Employers) ขึ้น นอกจากนั้น มีการจัดประชุม Intercolonial Trades Union Congress เป็นครั้งแรกขึ้นใน Sydney เมื่อ ค.ศ. 1879 ในครั้งแรกนั้นบรรดาผู้แทนต่าง ๆ ก็พูดกันถึงเรื่องราวที่เกี่ยวกับออสเตรเลีย และการอพยพเข้ามาของชาวจีน ในการประชุมครั้งที่สองได้จัดขึ้นใน Melbourne ในเดือนเมษายน ค.ศ. 1884 การประชุมก็มีความก้าวหน้ามากขึ้น กล่าวคือผู้แทนที่เข้าประชุมก็ถกเถียงในปัญหาต่าง ๆ เพิ่มขึ้น ซึ่งก็เป็นผลประโยชน์ร่วมกัน เช่น การรวมกันและการทำให้สหภาพการค้า (trade unions) ถูกต้องตามกฎหมาย ประชุมเรื่องความเข้มงวดกวดขันเกี่ยวกับแรงงานชาวจีนและคนมีสีผิว และนอกจากนั้นก็เรียกร้องให้มีตัวแทนโดยทรงของกรรมกรในรัฐสภา การประชุมของ Intercolonial Trades Union Congress ก็ยังคงดำเนินต่อไป คือจัดที่ Sydney ใน ค.ศ. 1885, ใน Adelaide ค.ศ. 1886, ที่ Brisbane ค.ศ. 1888 ที่ Hobart ใน ค.ศ. 1889 ที่ Ballarat (Victoria) ค.ศ. 1891 และที่ Adelaide ใน 1898 แต่ ๗ ที่การประชุมตลอด 6 ครั้งนี้ เป้าหมาย

สำคัญคือการที่จะรวมเอาสภาพแรงงานเข้าเป็นรูปสหพันธ์ยังไม่ประสบความสำเร็จ และแม้ว่าการประชุมประจำปีซึ่งถูกรบกวนโดยการนัดหยุดงานบ้าง และเศรษฐกิจตกต่ำในระหว่าง ค.ศ. 1891-1898 บ้าง อย่างไรก็ตาม ก็ยังคงยึดมั่นในความคิดที่ว่า กรรมกรของออสเตรเลียซึ่งแตกต่างไปจากอาณานิคมใด ๆ จะต้องมีความร่วมมือกันในความพยายามของพวกเขาที่จะได้รับเงินเดือนที่เพิ่มขึ้น ได้เวลาทำงานที่ลดลงและมีสภาวะการทำงานที่ดีขึ้น

9.3.2 การพัฒนาทางเกษตรกรรม

ในระหว่าง ค.ศ. 1880-1900 อาณาบริเวณที่ได้ทำการเพาะปลูกเกือบทั้งหมดได้ขยายเพิ่มเป็น 2 เท่าคือจาก $4\frac{1}{2}$ ล้านเอเคอร์เป็น $8\frac{3}{4}$ ล้านเอเคอร์ ดังนั้นเกษตรกรรมของออสเตรเลียจึงสามารถสนองต่อความต้องการของชาวออสเตรเลียและชาวโลกได้ ซึ่งมีเหตุมาจากการเพิ่มประชากรโลก และอีกเหตุหนึ่งมาจากการปรับปรุงมาตรฐานการดำรงชีวิตให้ดีขึ้นในหลาย ๆ ประเทศ สำหรับสาเหตุของออสเตรเลียเองก็คือ ที่ต้องเพิ่มผลผลิตทางอาหารเพิ่มขึ้นนั้นก็เพราะประชากรจากชนบทพากันอพยพไปอยู่พื้นที่นครหลวงของอาณานิคมต่าง ๆ มากขึ้น กล่าวคือใน ค.ศ. 1871 ประชากรใน New South Wales มีทั้งหมด 516,704 คน ประชากรใน Sydney มี 137,566 คน แต่พอถึง ค.ศ. 1901 ประชากรใน New South Wales มี 1,400,000 คน และประชากรใน Sydney เพิ่มขึ้นคือมีถึง 481,830 คน สำหรับใน Victoria ในปี 1871 มีประชากรทั้งสิ้น 746,450 คน อาศัยอยู่ใน Melbourne 206,780 คน แต่พอถึง ค.ศ. 1901 ประชากรใน Victoria เพิ่มขึ้นเป็น 1,200,000 คน และประชากรใน Melbourne ถึง 496,079 คน

เมื่อสนองต่อความต้องการที่เพิ่มขึ้น จึงได้มีการปรับปรุงเทคนิคในการผลิตอาหารขึ้น ซึ่งได้แก่ การประดิษฐ์เครื่องมือเครื่องใช้ การทดลองปลูกข้าวสาลีต่อต้านโรคเหี่ยวรา การสร้างระบบชลประทาน การรักษาอาหาร การปลูกอ้อยและการนำแรงงานราคาถูกมาใช้ ใน ค.ศ. 1870 เช่น ๆ ได้มีการประดิษฐ์คันไถที่เรียกว่า stump jump plough ขึ้น และยังประดิษฐ์เครื่องมือที่ใช้สำหรับยกและเก็บเกี่ยว ในเรื่องข้าวสาลี ปรากฏว่ามีนักวิทยาศาสตร์

สาขาเกษตรศาสตร์ชื่อ William Farrer ได้ทดลองเพาะข้าวสาลีที่ต่อต้านโรคเหี่ยว
ทดลองปลูกข้าวสาลีที่สามารถจะเจริญได้ในท้องที่ ๆ แห้งแล้ง การทดลองของเขาประสบความสำเร็จ
อย่างยิ่ง ซึ่งเขาได้ทดลองที่ Lambrigg ซึ่งอยู่ใกล้ ๆ กับที่ตั้งของเมือง Canberra
ปัจจุบัน ในระหว่าง ค.ศ.1885-1895 ในด้านการชลประทาน ใน ค.ศ.1886 พันธบัตร Chaffey
ได้เข้าไปทดลองกับรัฐบาล Victoria ทดลองกับที่ดิน 50,000
เอเคอร์ที่ Mildura และเพิ่มอีก 200,000 เอเคอร์ โดยมีข้อแม้ว่าจะต้องนำเอาระบบ
ชลประทานมาใช้ในบริเวณนั้น และแบ่งย่อยที่ดินออกเป็นตอน ๆ และท่อน้ำจากแม่น้ำ Murray
ในที่ดินดังกล่าวจะปลูก องุ่น ส้ม และแพร์ ต่อจากนั้นโครงแบบเดียวกันก็ได้ขยายไปยัง
Griffith และ Leeton ใน New South Wales และที่ Renmark
ใน South Australia โครงการชลประทานดังกล่าวช่วยทำให้เพิ่มผลผลิตได้มาก
จึงทำให้เกิดอุตสาหกรรมทำผลไม้เพิ่มขึ้น และส่งเสริมให้มีการผลิตเหล้าองุ่นขึ้นในเขตท้องที่นั้น ๆ

ในการรักษาอาหาร ใน ค.ศ.1875 ได้มีโรงงานสำหรับเก็บเนื้อแช่เย็น
เพื่อส่งออกต่างประเทศ เริ่มดำเนินงานขึ้นในที่ราบลุ่ม Lithgow ใน New
South Wales วิธีทำก็เริ่มต้นจากการฆ่าวัวและแกะในโรงฆ่าสัตว์ ต่อจากนั้นก็ห่อหุ้มซากสัตว์
เหล่านั้นด้วยวิธีการที่ได้ปรับปรุงที่ดียิ่งสุด ส่วนเนื้อนำไปแช่เย็นในรถบรรทุกเพื่อไปส่งยัง
Darling Harbour ใน Sydney ซึ่ง ณ ที่นี้เนื้อจะได้รับการแช่เย็นด้วยวิธีการ
พิเศษก่อนที่จะลงเรือไปยังอังกฤษหรืออเมริกา โดยแช่ภายในห้องเย็นที่มั่นใจว่าเนื้อจะแข็งตัว
เป็นน้ำแข็งจนกระทั่งไปถึงท้องตลาด เนื้อในอังกฤษขณะนั้นมีราคา 4 หรือ 5 เท่าของเนื้อใน
ออสเตรเลีย ผู้ส่งออกจึงมั่นใจว่าเนื้อจากออสเตรเลียจะต้องขายดี เช่นเดียวกับความพอใจที่ได้
นำเนื้อไปให้แก่คนจำนวนมาก ๆ ไคบีโรค ซึ่งแต่ก่อนเนื้อถือเป็นสิ่งที่ไม่จำเป็น การส่งสินค้า
เนื้อแช่เย็นซึ่งประสบความสำเร็จเป็นครั้งแรกคือได้นำไปกับเรือ Strathleven
ซึ่งแล่นจาก Sydney ในเดือนพฤศจิกายน ค.ศ.1879 ไปถึงลอนดอนในเดือนธันวาคม
ค.ศ.1880

ในปี 1860 เศษ การทดลองทางเกษตรอีกประการหนึ่งก็ประสบความสำเร็จนั้นคือ การปลูกอ้อยใน Queensland กล่าวคือใน ค.ศ.1863 กับต้น Louis Hope ได้ทดลองปลูกอ้อยในเนื้อที่ 20 เอเคอร์ที่ Ormiston ใกล้กับนคร Brisbane ผลปรากฏว่าให้ผลเก็บเกี่ยวที่อุดมสมบูรณ์มาก ขณะนั้นไม่ว่าจะเป็นงานที่กว้างขวางพอ งานเพาะปลูก งานทำกลสิกรรม หรืองานเก็บเกี่ยว ต้องทำด้วยมือทั้งสิ้น และเขตที่ทำการเหล่านี้ก็อยู่ในเขตอากาศร้อน ในบริเวณที่ราบลุ่มแม่น้ำที่อุดมสมบูรณ์ ซึ่งอยู่ทางแนวชายฝั่งของ Queensland น้ำตาลที่ผลิตได้จากบริเวณดังกล่าวนี้จะต้องแข่งขันกับน้ำตาลที่ได้จากแรงงานผิวค้ำราคาถูกในฟิจิ (Fiji) ชาวและแอฟริกาใต้ ในอาณานิคม Queensland ชาวไร่อ้อยต้องการแรงงานจำนวนมาก แต่ทางรัฐก็ไม่สามารถจัดหาให้ได้ นอกจากนั้น แรงงานผิวขาวยังราคาสูงอีกด้วย ฉะนั้นชาวไร่อ้อยเกรงว่าต้นทุนการผลิตสูงจะแข่งขันกับน้ำตาลจากฟิจิชาวและแอฟริกาใต้ไม่ได้ ดังนั้น เจ้าของไร่อ้อยจึงเริ่มนำเอาแรงงานมาจากหมู่เกาะแปซิฟิกมาทำงานในไร่กัน ซึ่งได้แก่ปรับพื้นดิน ปลูกและตัดต้นอ้อยด้วยมือ พวกกรรมกรเหล่านี้เรียกว่า Kanakas เป็นคำภาษาฮาวายใช้เรียกผู้ชาย ดังนั้น ในระหว่าง ค.ศ.1868-1876 จำนวน Kanakas มากกว่า 11,000 คนได้มาถึง Queensland

ทันใดนั้น พวกมิชชันนารี พวกคนใจบุญ พวกที่อาศัยอยู่ในเมืองและกรรมกรต่างก็กล่าวหาว่าพวกเจ้าของไร่อ้อยกำลังสร้างระบบทาสขึ้น พวกเขามีความเห็น ว่า พวก Kanakas ถูกหลอกลวงมา หรือไม่ก็ถูกนำมาขายโดยหัวหน้าชาวเกาะเพื่อขายให้กับคนผิวขาว และขายต่อตามท่าเรือต่าง ๆ เช่น ท่าเรือที่ Brisbane ที่ Maryborough ที่ Rockhampton และที่ Mackay ส่วนพวกที่ไม่เห็นด้วยก็มีความเห็นว่าพวก Kanakas เป็นสินค้าที่ซื้อขายได้ เพื่อป้องกันการโจมตีรัฐสภา Queensland จึงออกกฎหมายในปี 1868 เพื่อวางระเบียบวินัย และคอยควบคุมการนำเข้าและการปฏิบัติต่อกรรมกรชาวผิวค้ำเหล่านี้ ดังนั้นในช่วง ค.ศ.1868-1885 ทั้งจักรวรรดิอังกฤษและรัฐสภา Queensland ก็ได้ออกกฎหมายมาหลายฉบับเพื่อป้องกันความจะกละความโหดเหี้ยมของผู้ไปหาชาวเกาะมา และป้องกันความโหดเหี้ยมของเจ้าของไร่อ้อยด้วยในขณะเดียวกัน

ครั้นเวลาผ่านไปจนถึง ค.ศ.1892 สมาชิกเสียงข้างมากของรัฐสภา Queensland ออกความเห็นว่าการใช้แรงงานคนผิวค่านั้นจะเป็นอันตรายต่อผลประโยชน์ที่ดีที่สุดของอาณานิคม ถ้าหากอาณานิคมได้เชื่อว่าจะเป็นที่อยู่อาศัยของคนเชื้อชาติอังกฤษ สำหรับนายกรัฐมนตรีของ Queensland ในขณะนั้นคือ Samuel Griffith ได้ออกความเห็นว่าการที่ Queensland มีประชากรผิวขาวจำนวนมากที่รับใช้อย่างทาสและไม่ได้รับสิทธิในการออกเสียงเลือกตั้ง ลักษณะเช่นนี้จะไม่สามารถไปกันได้กับการดำเนินการของสถาบันทางการเมืองที่เป็นอิสระ นอกจากนั้น Queensland ก็เสียชื่อเสียงมากในการปฏิบัติที่ชั่วร้ายเป็นเวลาหลายปี ที่ปรากฏอยู่ในการค้าของเกาะทะเลใต้ ดังนั้น เขาจึงเสนอให้ยกเลิกการใช้แรงงานผิวขาวในไร่้อยใน Queensland

แต่แล้วการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจที่เกิดขึ้นกลับทำให้มีความจำเป็นที่จะต้องใช้แรงงานผิวขาว มากกว่าที่จะคำนึงถึงข้อโต้แย้งของพวกมิชชันนารี พวกใจบุญและพวก evangelist จะเห็นได้จากเงื่อนไขในกฎหมายว่าด้วยแรงงานของ Kanakas ในระหว่าง ค.ศ. 1885-1889 ได้ขึ้นค่าแรงงานคนผิวขาวมากกว่า 50 % อย่างไรก็ตามในระยะหลังวิธีการใหม่ ๆ ของการผลิตก็ค่อย ๆ เข้ามาแทนที่แรงงานมือ กล่าวคือใน ค.ศ.1895 เครื่องจักรกลก็ได้เข้ามาใช้แทนงานทุกอย่างในไร่ ยกเว้นเพียงแต่การตัดต้นอ้อยซึ่งยังคงใช้แรงงานมือ ดังที่ Mackay Sugar Journal ได้เขียนไว้ใน ค.ศ.1896 ว่า "คนผิวขาวผู้ซึ่งทำงานเลี้ยงตนเอง และใช้เครื่องมือเครื่องใช้ที่ประหยัดแรงงานที่ดีที่สุด กำลังเข้าแทนที่คนงานผิวขาวอย่างรวดเร็ว"² ในปี 1895 ในขณะที่ชาวผิวขาวกำลังลดจำนวนคนงาน Kanakas ในไร่้อยทางตอนกลางและตอนใต้ของ Queensland แต่ Kanakas กลับเพิ่มจำนวนมากกว่าคนงานผิวขาวในเขตไร่้อยทางทิศเหนือ เช่นที่ Bundaberg คือมีกรรมกรผิวขาวต่อผิวขาวดังนี้คือ 2612 : 304 ถ้าหากจะให้เจ้าของไร่้อยในเขตตอนเหนือดำเนินการโดยไม่จ้างแรงงานผิวขาว รัฐก็มีความจำเป็นที่จะต้องคุ้มครองอุตสาหกรรมทำน้ำตาล ท่อตันกับน้ำตาลของคนผิวขาวที่เข้ามาแข่งขันคือน้ำตาลจากฟิลิปปินส์ และแอฟริกาใต้

เจ้าของไร่ทางเหนือส่วนมาก ต้องการที่จะใช้แรงงานคนผิวดำต่อไป แต่พวกเขาตระหนักว่า ทรายโคที่เซตทางเหนือยังเป็นส่วนหนึ่งของอาณานิคม Queensland ความประสงค์และผลประโยชน์ของพวกเขาจะถูกชักจูงจากพวกชนกลุ่มมากที่คัดค้านนโยบายใช้แรงงานคนผิวดำที่อยู่ทางตอนใต้ของอาณานิคม เพื่อเป็นการสงวนรักษาไร่ของเขา พวกเขาเตรียมที่จะแยกออกจากตอนใต้และเป็นอาณานิคมที่เป็นอิสระต่างหาก ส่วนชนกลุ่มมากในตอนใต้ตระหนักว่า ถ้าหาก Queensland จะต้องร่วมกับอาณานิคมอื่น ๆ เพื่อก่อรูปสหพันธ์ สหพันธ์นั้นจะต้องเป็นของชาวผิวขาว ดังนั้น Queensland สามารถจัดหาแรงงานคนผิวขาวได้ โดยมีข้อสัญญาตอบแทนว่าจะคุ้มครองอุตสาหกรรมต่อต้านกับการแข่งขันของชาวต่างชาติ ด้วยวิธีนี้ความปรารถนาที่กระตุ้นโดยการใช้แรงงานพวก Kanakas ก็เปลี่ยนชาวอาณานิคมที่อยู่ในทางใต้ของ Queensland กลายเป็นผู้สนับสนุนตัวยงในเรื่องที่จะให้เป็นสหพันธ์ จะเห็นได้ว่าการพัฒนาทางเศรษฐกิจได้แสดงให้เห็นถึงความไม่มีประสิทธิภาพของระบบทางการเมืองที่คงอยู่นั้นอีกครั้งหนึ่ง

9.4 สภาพเศรษฐกิจตกต่ำในปี 1890 เศษ

9.4.1 มูลเหตุ

ในช่วงตลอดปี 1880 เป็นระยะที่ทั้งรัฐบาลและองค์การธุรกิจของเอกชนได้ขยายงานด้านเศรษฐกิจออกไปโดยไม่ไตร่ตรองให้รอบคอบ เนื่องจากพระราชบัญญัติ Imperial Parliament Act ที่ออกในปี 1885 ซึ่งตาม พ.ร.บ.ฉบับนี้ได้ออกตั้งสภาพันธขึ้น (federal council) ได้จัดให้มีนิทรรศการของอาณานิคมและอินเดียที่เรียกว่า Colonial and Indian Exhibition ขึ้นในลอนดอนใน ค.ศ.1886 และยังจัดให้มีการประชุมใหญ่ของจักรวรรดิ (imperial conference) ขึ้นในปี 1887 อีกด้วย สิ่งเหล่านี้ได้ดึงดูดความสนใจของนักลงทุนชาวอังกฤษที่จะมาลงทุนในอาณานิคมออสเตรเลียมาก เงินทุนต่างประเทศแหล่งสำคัญคืออังกฤษได้ไหลเข้ามามากในช่วง ค.ศ.1871-1890 เงินทุนเข้าประเทศเพิ่มขึ้นจาก $\frac{1}{2}$ มาเป็น $\frac{2}{3}$ ของเงินทุนทั้งหมด การลงทุนในครั้งนั้นก็ลงทุนในวงธุรกิจ 4 ประการคือ การสร้างทางรถไฟ

งานโยธาของรัฐบาลท้องถิ่น อุตสาหกรรมทำปศุสัตว์และการก่อสร้างที่อยู่อาศัย นอกจากนั้นงานประเภทหัตถกรรมก็ได้รับการขยายมากมายในระยะนี้ด้วย ทั้งนี้เพื่อตอบสนองการเรียกร้องที่เพิ่มขึ้นในความต้องการวัสดุก่อสร้างและสินค้าเครื่องอุปโภคบริโภค

ในการพัฒนาเศรษฐกิจครั้งนั้น รัฐบาลอาณานิคมได้เป็นผู้นำในเรื่องนี้ด้วยการออกเงินทุนอุดหนุนงานโยธาเป็นอันมาก โดยอาศัยเงินกู้ยืมจากต่างประเทศ ในบรรดางานสาธารณะประเภทหนึ่งงานสร้างทางรถไฟต้องใช้เงินเป็นจำนวนมากกว่างานประเภทอื่น ๆ กล่าวคือ ทุก ๆ ปีจะสร้างทางรถไฟยาวเป็นระยะหลายร้อยไมล์ การที่รัฐบาลขยายรางรถไฟเป็นร่างแหเข้าไปตอนในของประเทศช่วยให้อุตสาหกรรมขนาดใหญ่ผลิตข้าวสาลีขยายตามไปด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงปีหลัง ๆ อย่างไรก็ตามก็มีรางรถไฟหลายสายที่ไม่ได้สร้างขึ้นเพื่อเหตุผลทางเศรษฐกิจ แต่ทำเพื่อเหตุผลทางการเมือง นอกจากนี้การขยายตัวทางเศรษฐกิจก็ยังขยายไปสู่การให้บริการโทรเลขและโทรศัพท์อีกด้วย มีโทรเลขข้ามทวีป มีการบริการขนส่งทางถนนและรกราง นอกจากนี้งานชลประทานขนาดใหญ่ก็ได้พัฒนาขึ้นใน Victoria ทั้งนี้เพราะ Deakin ซึ่งเป็นผู้ริเริ่มนั้นได้รับแนวความคิดจากการที่เขาได้ศึกษาอย่างละเอียดถี่ถ้วนถึงระบบการชลประทานของแคลิฟอร์เนียและอียิปต์ ส่วนในเรื่องท่าเหมืองก็มีเอกชนลงทุนกันมากขึ้น เพราะได้พบทองคำใน Queensland พบตะกั่วเงิน (silver-lead) ใน New South Wales และพบทองแดงและตะกั่วเงินใน Tasmania

ในตอนปลายปี 1880 เศรษฐกิจกำลังงอกงามก็เจริญถึงขีดสุด จำนวนประชากรเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว ซึ่งมีทั้งอพยพมาและมีทั้งที่เกิดในออสเตรเลียเอง ทำให้เมืองหลวงขยายตัวออกไปอย่างรวดเร็ว เป็นผลให้เกิดความต้องการที่ดินที่อยู่อาศัยอยู่เรื่อยไป จึงทำให้มีการเก็งกำไรในที่ดินกันมากขึ้น โดยเฉพาะในเขต Melbourne บริษัทที่ดินต่าง ๆ ก็พากันให้ยืมเงินเพื่อเป็นการให้สวัสดิการในเรื่องที่ดิน และการยืมเงินจากเอกชนก็เพิ่มมากขึ้น การเก็งกำไรในที่ดินก็ไต่ผลประโยชน์มหาศาล และการปฏิบัติฉ้อโกงหลอกลวงก็เกิดขึ้นเสียจนกลายเป็นเรื่องธรรมดาไป

แม้ว่าวิกฤตการณ์ทางการเงินจะยังไม่เกิดขึ้นจนกระทั่ง ค.ศ. 1891-3 ก็ตาม เศรษฐกิจก็เริ่มตกลงแล้วใน 1890 กล่าวคือชนลัทธิเริ่มประสบความเดือดร้อนในตอนปลายของปี 1880 เช่น ๆ เนื่องจากความแห้งแล้ง และราคาตกต่ำลงทำให้ผู้ประกอบการธุรกิจอุตสาหกรรมเกิดเดือดร้อนที่จะต้องจ่ายค่าดอกเบี้ย ยิ่งไปกว่านั้น ในปี 1890 สินค้าออกของออสเตรเลียประมาณ 40% ที่ขายออกนอกประเทศก็เพื่อเป็นการชดเชยหนี้สินเท่านั้น งานสร้างทางรถไฟของหุบเขะกิงกล การก่อสร้างตึกกรมบ้านช่องก็ช้าลงด้วย การว่างงานก็เพิ่มมากขึ้น การลงทุนในทะเลในกิจการเล็ก ๆ ที่ไม่ค่อยได้ผลก็เริ่มเกิดขึ้น

สำหรับปัจจัยภายนอกที่มีส่วนทำให้เกิดสภาพเศรษฐกิจตกต่ำ นั้นก็คือใน ค.ศ. 1891 เกิดสภาพการเงินล้มเหลวใน Argentina ซึ่งเป็นศูนย์กลางของการซื้อขายหุ้นที่ดินเพื่อเสี่ยงโชคหากำไรของโลก เป็นเหตุให้นักลงทุนชาวอังกฤษเริ่มตัดทอนลดจำนวนเงินทุนในออสเตรเลียลง รัฐบาลอาณานิคมจึงตระหนักในเรื่องเงินว่าเป็นการยากที่จะยืมเงินต่างประเทศมาพัฒนาได้อีก จึงเป็นผลให้รัฐบาลต้องตัดทอนรายจ่ายสำหรับงานทางบ้านสาธาณูปโภค ลงและต้องเอาคนงานออกเป็นจำนวนมาก สถานการณ์ยิ่งทรุดหนักขึ้นเมื่อเกิดความไม่สงบขึ้นในวงการอุตสาหกรรมซึ่งความไม่สงบนั้นได้ขยายตัวมากขึ้น ตลอดจนการผลงานของกรรมกรที่เป็นระยะ ๆ เมื่อเงินทุนลดน้อยลงจากลอนดอนทำให้ธนาคารต้องเข้มงวด ต่อระบบเงินเชื่อ และเห็นว่าจะเป็นเรื่องยุ่งยากที่จะคงช่วยเหลือลูกค้าธนาคาร ของตนต่อไปโดยเฉพาะลูกค้าใน Victoria ที่ซึ่งเงินยืมของธนาคาร 2 ใน 3 อยู่ด้วยการจำนอง บริษัทที่ดินต่าง ๆ เมื่อไม่สามารถถอนเงินคืนได้ก็เริ่มปิดกิจการ⁴

เมื่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเช่นนั้น ผู้อำนวยการธนาคารและบริษัทการเงินต่าง ๆ ก็มีความเห็นว่า การที่จะก่อตั้งธนาคารขึ้นใหม่เป็นธนาคารปิด ทั้งนี้เพื่อเป็นการหลีกเลี่ยงความหายนะที่อาจจะเกิดขึ้นซ้ำรอยขึ้นอีก ซึ่งได้เกิดขึ้นมาแล้วในระหว่าง ค.ศ. 1890-93 เขาเหล่านั้นจึงกระตุ้นให้มีการก่อตั้งรัฐสภาสหพันธ์ซึ่งจะเป็นผู้มีอำนาจในการออกกฎหมายเกี่ยวกับธนาคารและเงินตราได้ ดังนั้นความกดดันทางเศรษฐกิจได้เปลี่ยนแปลงให้พวกเขากลายเป็น

นักชาตินิยมในทางการเมืองไป ในขณะที่เขี่ยกันนักการเมืองระดับนายกรัฐมนตรีของอาณานิคมก็ได้มีความเห็นเช่นเดียวกัน กล่าวคือ ท่านผู้นี้ได้กล่าวไว้ ณ ที่ประชุมครั้งหนึ่งใน Melbourne ในเดือนพฤษภาคม ค.ศ.1893 ว่า

เหตุการณ์ที่ผ่านมาหยก ๆ นั้นได้พิสูจน์ให้เห็นว่าควร
ออกกฎหมายเกี่ยวกับกิจการธนาคารในอาณานิคม
ทุก ๆ แห่งและกฎหมายนั้นจะต้องเป็นแบบเดียวกัน
ควย ⁵

ดังนั้นจะเห็นได้ว่า ทั้งนายธนาคารและนักการเมือง พบว่าสหพันธ์กลายเป็นคนรับใช้ที่ผลประโยชน์ทางค่านิยมแก่พวกเขาได้เป็นอย่างดี แต่สำหรับความเห็นของกรรมกรกลับมีความเคลือบแคลงสงสัย เพราะเขาสงสัยว่าการมีสหพันธ์นั้นจะกลายเป็นวิธีที่จะปกป้องการสร้างสังคมใหม่ของนายทุนไป

สำหรับเหตุการณ์การนัดหยุดงานในวงการอุตสาหกรรมในระหว่าง ค.ศ.1890-1894 นั้น ทำให้นายจ้างและกรรมกรพากันคิดแบบเดียวกันถึงอนาคตของสังคมกล่าวคือการมีสหพันธ์ การนัดหยุดงานในวงการอุตสาหกรรมในระหว่าง ค.ศ.1890 และ 1894 เป็นระยะ ๆ นั้นทำให้ทั้งนายทุน และกรรมกรพากันคิดแบบเดียวกันถึงอนาคตของสังคม กล่าวคือ การมีสหพันธ์นั่นเอง สาเหตุของการนัดหยุดงานเกี่ยวข้องกับสหภาพการค้า ฉะนั้น ก่อนกล่าวถึงสาเหตุของการนัดหยุดงานนี้จะขอกล่าวถึงสหภาพการค้าก่อน

9.4.2 สหภาพการค้า (Trade Union)⁶

ในปี 1890 สหภาพการค้าเป็นพลังที่มีอำนาจมากในออสเตรเลีย สหภาพการค้าเติบโตโดยตรงและมั่นคงจากการเริ่มต้นที่ค่อนข้างจะถ่อมตนในต้น ๆ ศตวรรษ สหภาพการค้าคาดว่าในปี 1890 ให้ความสำคัญมากในหมู่คนงานทั้งในป่าและในเมือง แต่แรกเริ่มสหภาพการค้าเป็นองค์การของพ่อค้าและกรรมกรที่มีทักษะ ซึ่งมีลักษณะคล้ายคลึงกันมากกับสหภาพการค้าของอังกฤษไม่ว่าจะเป็นด้านแนวความคิดหรือการปฏิบัติ อันเนื่องมาจากการที่ไคทำสัญญาเจรจาทิศต่อกับนายจ้างและการปฏิบัติการผลงานเป็นบางโอกาส ทำให้สหภาพการค้าได้ทำประโยชน์

เป็นอันมากให้กับสมาชิกของตน ซึ่งรวมทั้งการกำหนดเวลาทำงานเป็น 8 ชั่วโมงต่อ 1 วัน ในวงการค้าหลายประเภทที่เกี่ยว และสหภาพก็ค่อย ๆ ได้รับการยอมรับทางสังคมและทางกฎหมายทีละน้อย ๆ กล่าวคือ รัฐสภาแห่งอาณานิคมได้ออกกฎหมายคุ้มครองกองทุนของสหภาพ อนุญาตให้สหภาพมีอำนาจควบคุมโดยสมบูรณ์ต่อกิจการของตน และยอมค้าประกันสหภาพให้ปลอดภัยจากการกล่าวร้ายอีกด้วย

ในระหว่างปีแห่งความรุ่งเรืองคือระหว่าง ค.ศ. 1870 เชน ถึง 1880 เชน สหภาพการค้าได้ขยายตัวออกไปอย่างกว้างขวาง กล่าวคือได้มีการเคลื่อนไหวเพื่อรวมสหภาพการค้าทั้งหลายเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ดังเห็นได้จากมีการประชุมครั้งแรกของ Intercolonial Trade Union Congress ในปี 1879 นอกจากนี้ก็มีการร่วมมือกันครั้งใหญ่ ในหมู่กรรมกรในวงการอุตสาหกรรมประเภทเดียวกัน (ลักษณะดังกล่าวนี้เป็นที่น่าเสียดายที่ไม่ดำเนินต่อไปถึงคริสต์ศตวรรษที่ 20) และจากประมาณปี 1886 เป็นต้นมา ได้เกิดมีองค์การกรรมกรประเภทที่มีความชำนาญกึ่งหนึ่ง (semi skilled) และกรรมกรที่ไม่มีความชำนาญ (unskilled) เกิดขึ้นมากมาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งกรรมกรเหมืองแร่และคนงานในป่า William Guthrie Spence เป็นกำลังผลักดันที่อยู่เบื้องหลังของการรวมตัวกันของกรรมกร โดยเฉพาะอย่างยิ่งกรรมกรในชนบทซึ่งการรวมกันของกรรมกรกระทำไต่ยากกว่ามาก เมื่อเทียบกับการรวมกรรมกรในเขตเมือง อนึ่งการมีสถาบันที่เรียกว่าสภาการค้าและสภาแรงงานนั้น (Trades and Labour Councils) ในเขตนครหลวงของอาณานิคมก็ชี้ให้เห็นถึงความเข้มแข็งของขบวนการกรรมกรอย่างเด่นชัด

ในการประชุม Intercolonial Trade Union Congress ครั้งที่ 5 ที่จัดขึ้นในนคร Brisbane ใน ค.ศ. 1888 นั้น ได้มีการโครงการจัดสหพันธ์ของสหภาพการค้าทั้งหมดขึ้น งานชิ้นนี้ต้องมีตัวแทนมายัง Brisbane Trades and Labour Council ผู้แทนเหล่านั้นจะต้องเตรียมร่างรัฐธรรมนูญของสหพันธ์กรรมกรแห่งออสเตรเลีย (Australian Labour Federation) การกระทำดังกล่าวนี้เป็นการรวมเอาสหภาพการค้าทั้งหมด

เข้าด้วยกัน ซึ่งจะมีเป้าหมายร่วมกันคือเพื่อกำเนินกิจการทางอุตสาหกรรมและการเมือง ซึ่งมีจุดประสงค์ใหญ่ที่จะก่อตั้งสหภาพใหญ่เพียงสหภาพเดียวสำหรับออสเตรเลีย เป้าหมายที่สูงส่งนี้ ก็ยังไม่ได้รับการรับรอง แต่ความเคลื่อนไหวดังกล่าวก็ได้นำให้เห็นถึงความเข้มแข็งของขบวนการสหภาพการค้าที่กำลังเจริญเติบโต และชี้ให้เห็นว่ากำลังมุ่งหารูปแบบที่จะเป็นไปได้มากกว่าเดิม

ขณะที่สหภาพการค้ากำลังดำเนินงานอยู่ ความคิดทางสังคมนิยมก็กำลังได้รับความนิยมในขณะนั้น สังคมนิยมแบบอังกฤษ ซึ่งมีการเน้นบทบาทของรัฐได้เข้ามามีอิทธิพลมาก และในขณะเดียวกันงานเขียนของนักชาตินิยมอเมริกัน เช่น Henry George และ Edward Bellamy ก็ได้รับความนิยมอย่างกว้างขวางในออสเตรเลีย ส่วน William Lane นักหนังสือพิมพ์ชาว Brisbane ก็ได้มีอิทธิพลอย่างลึกซึ้งต่อ แนวคิดแบบสังคมนิยมเช่นกัน ค่ายงานเขียนของเขาในคอลัมน์ "Boomerang" และ "Worker" สำหรับหนังสือ Sydney Bulletin ซึ่งตั้งขึ้นใน ค.ศ. 1880 ก็มีส่วนสำคัญยิ่งในการเผยแพร่แนวคิดทางสังคมนิยมให้แพร่หลายทั่วไปในอาณานิคม ในลัทธิสังคมนิยมนั้น พวกสมาชิกสหภาพพบว่า มีเหตุผลเหมาะสมที่ทำให้เกิดการขัดแย้งระหว่างชนชั้นขึ้น

อย่างไรก็ตาม การที่ไม่มีลักษณะนโยบายที่เป็นแบบสังคมนิยมในพรรคกรรมกรครั้งแรก ๆ นั้น ชี้ให้เห็นว่าแนวคิดทางสังคมนิยมยังอยู่ในระดับทฤษฎี เท่านั้น ยังไม่มีการปฏิบัติกัน กรรมกรจำนวนมากไม่สนใจต่อลัทธิสังคมนิยมในฐานะที่จะเป็นปรัชญาทางการเมือง เป้าหมายที่พวกเขาสนใจกันมากที่สุดสนับสนุนโดย Henry George เห็นจะได้แก่ single land tax* ความเคลื่อนไหวของกรรมกรอาจจะเกี่ยวข้องกับแนวคิดทางสังคมนิยม แต่เป็นที่กล่าวไต่ถากนัก ที่เชื่อว่าลัทธิสังคมนิยมเป็นส่วนประกอบขั้นพื้นฐานของพวกเขา นักเขียนท่านหนึ่งก็ยังทึ่งใจเมื่อแนวคิดของกรรมกรในระยะแรก ๆ นั้นจะเกินด้วยการเป็นนักสังคมนิยมที่เข้มแข็งหรือเกินด้วย คุณลักษณะของการเป็นชนชั้นกรรมกรซึ่งภายหลังก็สูญหายไป แนวคิดนั้นจะไม่คงอยู่ได้แม้จะมีการตรวจสอบหยาม ๆ ก็ตาม⁷

* ภาษีที่เก็บกับสิ่งของอย่างเดียว โดยเฉพาะการเก็บภาษีจากที่ดิน

9.4.3 การนัดหยุดงานครั้งใหญ่ ๆ ในระยะ ค.ศ. 1890-1894 และมอเทอ

ในประวัติศาสตร์ที่แสนสั้นของออสเตรเลีย จะพบว่าการนัดหยุดงานมากเหลือเกิน ซึ่งแม้ในการนัดหยุดงานครั้งใหญ่เมื่อต้นปี 1890 เช่น ๆ นั้นก็ยังได้สร้างรอยจารึกสำคัญไว้ในประวัติศาสตร์ความเคลื่อนไหวของกรรมกรที่เกี่ยว กล่าวคือ การนัดหยุดงานครั้งใหญ่นั้นมีความสำคัญ 2 ประการคือ เป็นการประจันหน้ากันอย่างใหญ่หลวงระหว่างนายทุนกับกรรมกรและยังเป็นจุดเปลี่ยนกิจกรรมของกรรมกรที่หันเหไปทางการเมือง เพราะความล้มเหลวในการนัดหยุดงานนั้นได้ชี้ให้เห็นว่ากรรมกรไม่สามารถปรับปรุงสถานภาพของตนเองให้ดีขึ้นได้อย่างแน่นอนถ้าหากพวกเขาต้องทำงานกันแต่เพียงลำพัง นอกจากนั้น รัฐบาลอาณานิคมยังเข้าข้างสนับสนุนผู้เป็นนายจ้างเพื่อตอบโต้กับกรรมกรอีก ฉะนั้น กรรมกรจึงเห็นความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องให้คนของกรรมกรได้รับการเลือกตั้งเข้าไปเป็นสมาชิกของรัฐสภา ณ ที่ซึ่งเขาสามารถสร้างอุลตร้าทางการเมืองและปฏิบัติไปตามความต้องการของกรรมกร

สาเหตุของการนัดหยุดงานนั้น เกี่ยวข้องกับ "สิทธิเสรีภาพของการว่าจ้าง (freedom of contract) กล่าวคือ เมื่อใดที่จะเกิดการนัดหยุดงานครั้งใหญ่ ทั้งสหภาพและองค์การนายจ้างต่าง ๆ ก็ได้หันมาสนใจในประเด็นสำคัญประเด็นเดียวกัน ในขณะที่ สหภาพเกือบจะกลายเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ไป และสมาชิกของสหภาพซึ่งเชื่อมั่นในความถูกต้องของตนเองก็ได้เพิ่มเติมหลักการของ "closed shop"* ลงไป ตามหลักการนี้นายจ้างจะต้องจ้างแต่เฉพาะกรรมกรที่เป็นสมาชิกของสหภาพเท่านั้น และจะต้องยักยอก ทราด้าจ้างและเงื่อนโซ่ต่าง ๆ ที่สหภาพเห็นชอบด้วยเท่านั้น ปรากฏว่าหลักการดังกล่าวได้รับการคัดค้านอย่างหนักจากบรรดานายจ้าง และนายจ้างเหล่านั้นได้ร่วมกันก่อตั้ง Pastoralists' Federal Council

* โรงงานที่คนงานต้องเป็นสมาชิกของสหภาพการค้า

ขึ้น โดยเสนอหลักการเสรีภาพในการทำสัญญาว่าจ้างขึ้น เพื่อตอบโต้กับหลักการ "closed shop" ดังกล่าว เสรีภาพในการทำสัญญาว่าจ้างหมายถึงสิทธิของนายจ้างที่จะเลือกจะพิจารณาจ้างแรงงานประเภทใดก็ได้ และเงื่อนไขในการทำงานจะเป็นเช่นใดก็ได้ ฉะนั้นการขัดแย้งในขั้นพื้นฐานดังกล่าวนี้เป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้เกิดการนัดหยุดงานครั้งใหญ่ครั้งนั้น

อนึ่ง การเปลี่ยนแปลงขนานใหญ่ในวงการอุตสาหกรรมในต้นปี 1890 เช่น ๆ ก็มีส่วนเกี่ยวข้องกับสถานการณ์ทางเศรษฐกิจในอาณานิคมตะวันออกด้วยกล่าวคือ เศรษฐกิจตกต่ำในปี 1890-91 ซึ่งทำให้ราคาสินค้าตกลงและการลงทุนโพ้นทะเลก็ถูกชักตอน หมายความว่านายจ้างไม่อาจยอมอ่อนข้อต่อสหภาพต่อไปได้อีกแล้ว Fitzpatrick กล่าวว่า "นายทุนถูกเรียกร้องให้ยับยั้งความก้าวหน้าของกรรมกร ทั้งนี้เพราะความก้าวหน้าของกรรมกรนั้นในสภาวะที่เศรษฐกิจตกต่ำนั้น ได้ก่อให้เกิดการสูญเสียเงินปันผลไปเป็นอันมากเกินไปกว่าที่จะทนต่อไปได้อีก"⁹ แต่สหภาพยังคงมั่นใจในความสำเร็ที่จะดำเนินการต่อไป เพื่อปรับปรุงสถานการณ์ทางเศรษฐกิจของมวลสมาชิกให้ดีขึ้น แต่แล้วเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตามมาได้พิสูจน์ให้เห็นว่าสหภาพเข้าใจผิดนักที่เกี่ยวพันนี้เพราะการที่ราคาลดต่ำลงอย่างรวดเร็ว ทำให้นายจ้างมีความจำเป็นจะต้องลดค่าจ้างลง นายจ้างตระเตรียมที่จะประกาศโรงงานและโรงปศุสัตว์เป็นแบบโรงงานเปิด (open shop and sheds) และจ้างคนงานที่ไม่ใช่สมาชิกของสหภาพ สิ่งเหล่านี้พวกสมาชิกสหภาพไม่ยอมรับและมีการโต้ตอบขึ้น

คงจะเห็นได้จากเหตุการณ์ใน Queensland เมื่อต้น ค.ศ. 1890 ได้มีการขัดแย้งกันระหว่างผู้นำปศุสัตว์กับสหภาพในเรื่อง "เสรีภาพในการทำสัญญาว่าจ้าง" ปรากฏว่าสหพันธ์แรงงานแห่งออสเตรเลีย (Australian Labour Federation) เข้าข้างฝ่ายกรรมกรคัดค้านและสนับสนุนสหภาพคว่ำบาตรชนแกะที่คัดโดยกรรมกรที่ไม่ได้สังกัดสหภาพ ในที่สุดได้มีการประชุมกันระหว่างสหพันธ์แรงงานแห่งออสเตรเลียกับผู้นำปศุสัตว์ และสิ้นสุดลงด้วยการโต้แย้ง ซึ่งฝ่ายผู้นำปศุสัตว์ได้ยินยอมยกเลิกเป็นการชั่วคราวเกี่ยวกับ "เสรีภาพในการทำสัญญาว่าจ้าง" ภายหลังจากนั้นไม่นาน ความขัดแย้งยังคงเกี่ยวพันกันต่อไปปะทุขึ้นใน

New South Wales ณ ที่ซึ่งกรรมกรท่าเรือ กรรมกรขนส่ง กรรมกรด้านหิน และกรรมกรประเภทอื่น ๆ พวกกันนักหยุดงานตามไปคว่ำเพราะเกิดความเห็นอกเห็นใจ พวกกรรมกรตัดสินใจที่จะเกิดขึ้นในระหว่างเดือนสิงหาคม-ตุลาคม ค.ศ.1890

อันที่จริงแล้ว สาเหตุดั้งเดิมของการนัดหยุดงานของพวกที่ทำงานเกี่ยวกับการเดินเรือทะเลนั้นมีเหตุมาจาก การที่พวกเจ้าหน้าที่จะต้องการเปิดประชุมเจรจากับสมาคมเจ้าของเรือ ซึ่งเรียกว่า Steamship Owners Association เพื่อจัดการกับเรื่องสองเรื่องคือ ให้ปรับปรุงสภาพความเป็นอยู่ของพวกเขาให้ดีขึ้นและประการที่สองให้เพิ่มค่าจ้าง การรอคอยของพวกเขาก็หมดความอดทนจึงนำสมาคมของตนคือ Mercantile Marine Officers Association ไปร่วมกับ Melbourne Trades Hall Council สมาคมเจ้าของเรือรู้สึกทกลใจมากที่เหตุการณ์เป็นเช่นนั้น ทั้งนี้เพราะเจ้าหน้าที่เหล่านั้นเป็นผู้ที่มีวิชาความรู้ และมีคุณธรรมแท้กลับไม่ฝากชะตาชีวิตไว้กับพวกกรรมกร ซึ่งจะทำให้ระเบียบวินัยในกิจการเดินเรือต้องเสื่อมลงไป ฉะนั้นสมาคมเจ้าของเรือจึงปฏิเสธที่จะเจรจากับพวกเจ้าหน้าทีเหล่านั้นได้ แยกตัวออกมาเสีย เจ้าหน้าที่เหล่านั้นอ้างว่าพวกตนมีสิทธิที่จะสมาคมกับใครก็ได้ การโต้แย้งขยายวงกว้างออกไป เมื่อพวกเจ้าของเรือแจ้งให้ทราบลงหน้าว่าพวกเขาต้องการแรงงานอิสระเพื่อถ่วงกับชนลัทธิที่ไม่ใช่ของสหภาพ พวกเจ้าหน้าที่เหล่านั้นจึงฉละเรือ พวกกลาสโกว์ฉละตาม พวกดรัมมกรท่าเรือและกรรมกรด้านหินก็นัดหยุดงานด้วย

ในขณะเดียวกัน ความขัดแย้งใน New South Wales ก็กำลังคุกรุ่นอยู่ กล่าวคือ สหภาพ Amalgamated Shearers' Union ต้องการให้คอกบผู้สัต์ว์ตกชนแกะทั้ง 2,800 แห่งให้จ้างกรรมกรตกชนแกะจากสหภาพเท่านั้น ในความเป็นจริงคงมีอีก 400 แห่งที่ไม่ได้จ้างแรงงานจากสหภาพ เพราะผู้ทำปศุสัตว์สามารถจ้างใครก็ได้ที่เขาต้องการ ผลก็คือได้มีการรณรงค์ครั้งใหญ่ขึ้น โดยกรรมกรตกชนแกะได้เข้าไปชักชวนไม่ให้ชนแกะที่ไม่ได้ตกด้วย แรงงานของสหภาพออกไปจำหน่ายนอกออสเตรเลีย กรรมกรในที่อื่น ๆ อีกหลายแห่ง เช่น กรรมกรด้านหิน กรรมกรเหมืองตะกั่วเงิน และกรรมกร รวบรวมารวมกันสนับสนุน

กรรมกรทัศนแกะ ดังนั้น การนัดหยุดงานของกรรมกรท่าเรือและกรรมกรทัศนแกะจึงรวมกัน
เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน

Spence ได้ก่อตั้ง New South Wales Labour Defence Committee
ขึ้นเพื่อต่อสู้กับนายจ้าง คณะกรรมการชุดนี้ได้กล่าวภายหลังว่า เป้าหมายที่แท้จริงของนายจ้างก็คือ
ต้องการจตีสันหลังของสหภาพการค้า ซึ่งมีความหมายว่า สหภาพกรรมกรถูกนำมาเผชิญหน้ากับปัญหา
ของการคงอยู่และการปฏิบัติการเป็นสิ่งจำเป็น" คณะกรรมการชุดนี้ได้รับเงินอุดหนุนการปฏิบัติการ
หยุดงานเป็นจำนวนถึง 37,000 ปอนด์ (\$ 74,000) และคณะกรรมการแบบเดียวกันนี้ใน
Victoria ก็ได้รับเงินอุดหนุนจำนวนเท่ากัน

แม้ว่าสหภาพจะแสดงเจตนาอย่างเด่นชัดว่าจะยืนหยัดต่อสู้เพื่อหลักการของตน
แม้ว่าองค์การนายจ้างและพลอื่น ๆ ในสังคมมิได้ต่อต้านสหภาพ แต่สหภาพกลับพ่ายแพ้ไปเอง
ด้วยเหตุผลที่หาคำตอบได้ไม่ยากเลย นั่นคือเงินทุนของสหภาพที่อุดหนุนการนัดหยุดงานกำลังร่อยหรอ
ลง และกรรมกรถูกบังคับให้กลับเข้าทำงานอย่างเดิม เพราะเกิดความจำเป็นทางเศรษฐกิจ ทั้งนี้
เพราะว่าในระหว่างที่ไม่ได้รับการว่าจ้าง (ขณะที่กรรมกรนัดหยุดงาน) กรรมกรที่ไม่ได้สังกัด
สหภาพก็เข้าทำงานแทนที่นั่นเอง

รัฐบาลได้ใช้วิธีปฏิบัติการที่รุนแรงในการระงับการนัดหยุดงานครั้งนั้น กล่าวคือผู้นำ
ของสหภาพถูกดำเนินการตามกฎหมาย Masters and Servants Acts และตาม
กฎหมายเก่าแก่ของอังกฤษที่ประกาศใช้ในปี 1824-5 ผู้ก่อการถูกข้อหาว่าเป็นผู้ยุยงให้เกิดกบฏ
ผู้พิพากษาลงโทษปรับหนักและจำคุก เจ้าหน้าที่เรือเดินทะเลและกรรมกรทัศนแกะถูกบังคับให้
เข้าทำงานตามความต้องการของนายจ้าง ซึ่งก็หมายความว่านายทุนเป็นผู้ชนะนั่นเอง

การนัดหยุดงานครั้งใหญ่อีกแห่งคือ การนัดหยุดงานของพวกกรรมกรทัศนแกะและกรรมกร
ของสหภาพ (Shearers และ Labourers' Unions) ใน Queensland
ในเดือนมกราคม-มิถุนายน ค.ศ.1891 ในเดือนธันวาคม ค.ศ.1890 Inter colonial

Pastoralists Society ได้ตีพิมพ์ออกมาว่า ควรจะมีการบังคับใช้ "เสรีภาพในการทำสัญญาว่าจ้าง" และควรปฏิบัติกับกรรมกรที่ก่อความวุ่นวาย ตามระเบียบวินัย เนื่องจากว่าราคาชนสัตว์ในต่างประเทศลดลง พวกผู้ทำการปศุสัตว์ใน Queensland จึงตัดสินใจยึดถือตามข้อตกลงที่กล่าวข้างต้นนี้ แต่สิ่งนี้ทำให้เกิดความยุ่งเหยิงขึ้นตรงที่พวกกรรมกรตักชนแกะเกี่ยวข้อยกย กล่าวคือ พวกกรรมกรตักชนแกะพยายามชักชวนผู้ไม่ได้เป็นสมาชิกของสหภาพไม่ให้เข้าทำการตักชนแกะด้วยการตั้งแคมป์ใหญ่ ๆ ขึ้น ตามสถานที่ต่าง ๆ เช่นที่ Longreach Barcaldine Clermont และ Hughenden และชักชวนด้วยการที่พวกกรรมกรไปนั่งเฝ้าตามโรงปศุสัตว์ต่าง ๆ เพื่อไม่ให้พวกอื่นเข้าไปทำงานแทนระหว่างที่นักหยุดงานเงินทุนสนับสนุนการนักหยุดงานเพิ่มขึ้นมากกว่า 8,000 ปอนด์ (£16,000) และผู้นำหยุดงานแต่ละคนได้รับ 40 ชิลลิง ต่อสัปดาห์ เป็นที่น่าเสียดายว่า สหภาพไม่ได้รับเงินสนับสนุนจากประชาชนทั่วไป และสหภาพในอาณานิคมอื่น ๆ ก็ไม่อยู่ในฐานะที่จะให้เงินช่วยเหลือได้มากนัก

รัฐบาลแห่ง Queensland ได้ใช้มาตรการที่รุนแรงจัดการกับกรรมกร ของสหภาพกล่าวคือใช้ทหารม้า ทหารปืนใหญ่ และตำรวจมีอาวุธพร้อมเข้าปกป้องคุ้มครองกรรมกรตักชนแกะนี้ไม่ใช่สมาชิกของสหภาพ และบรรดาสมาชิกรัฐสภาที่เฝ้าความรู้สึกประชาชนด้วยการต่อต้านพวกสมาชิกสหภาพและปฏิบัติต่อพวกเขาจะเป็นโจรและพวกกบฏที่เคียว มีพวกกรรมกรที่ตอบโต้และไ้รับบาดเจ็บ นักโทษที่เป็นกรรมกรสหภาพได้รับการปฏิบัติที่รุนแรงมาก ผู้นำคนหนึ่งของ Central District Strke Council ที่ Barcaldine ได้เขียนถึงผู้นำของการทหารใน Brisbane ประท้วงการปกครองพวกนักโทษที่นั่นว่า "แขนทั้งสองข้างของนักโทษหักแล้ว ก็ยังถูกลากหน้าถู กับพื้นไปทั้ง ๆ ที่แขนหักอยู่และยังถูกเขียนที่บนต้นคอด้วยไม้กระบองอีก" ผู้นำในการนักหยุดงาน 12 คน ถูกชื้อหากบฏ และถูกตัดสินจำคุก 3 ปี ในเดือนสิงหาคม ค.ศ.1891 Spence จำต้องยอมรับหลักการ "เสรีภาพในการทำสัญญาว่าจ้าง" และต้องยอมรับว่า กรรมกรที่ไม่ได้เป็นสมาชิกของสหภาพมีสิทธิทำงานเคียงบ่าเคียงไหล่กับกรรมกรที่เป็นสมาชิกสหภาพ

ในระหว่างทศวรรษ 1890 เศษ ๆ มีการนัดหยุดงานบ่อยครั้งมากในเซตที่มีการทำเหมือง การนัดหยุดงานที่เด่นที่สุดก็คือการนัดหยุดงานของกรรมกรที่ Broken Hill

ใน New South Wales ตั้งแต่เดือนมิถุนายน-พฤศจิกายน ค.ศ.1892 บริษัทได้กลับไปปิดเอาชกกลางที่เคยทำไว้กับกรรมกรเมื่อ ค.ศ.1890 จึงทำให้เกิดการนัดหยุดงานที่เข้มข้นทั้ง ๆ ที่มีการคัดค้านอย่างหนักของ Amalgamated Miners' Association แต่ก็ยังมีการจ้างกรรมกรที่ไม่ใช่สมาชิกของสหภาพในเมือง และแล้วก็เอาวิธีการอย่างที่เคยใช้กับการนัดหยุดงานครั้งก่อน ๆ มาเล่นงานพวกกรรมกรเหมืองแร่สังกัสหภาพ มีกรรมกร 7 คน ถูกข้อหาก่อกบฏและถูกจำคุก ในที่สุดการนัดหยุดงานก็พ่ายแพ้ไป

การนัดหยุดงานอีกครั้งก็เกิดอย่างรวดเร็วใน Queensland ในเดือนพฤษภาคม ค.ศ.1894 เมื่อผู้ประกอบการจับคู่สัปดาห์ประกาศชกกลางอันใหม่ ที่ผู้ตกชกและต้องลงนามเซ็นสัญญากับเจ้าของคู่สัปดาห์เอง ซึ่งชกกลางดังกล่าวนี้ทำให้สหภาพหมดความสำคัญไป ในครั้งนี้ความขัดแย้งระหว่างกรรมกรตกชกและกับคู่สัปดาห์เกิดขึ้นจากความรุนแรงของสหภาพรัฐบาล Queensland เล่นบทบาทสำคัญคือเข้าชักชวนกรรมกรโดยออกพระราชบัญญัติ Peace Preservation Act เพื่อจัดการนัดหยุดงานและจัดการกับผู้ที่ก่อความไม่สงบอย่างรุนแรง

จากพฤติกรรมของรัฐบาลรัฐ Queensland ในการจัดการกับผู้นำสหภาพดังกล่าวข้างต้น ทำให้บรรดาผู้นำกรรมกรพากันสงสัยว่า รัฐบาลและศาลกำลังต่อสู้เพื่อสนับสนุนนายทุน มีความสงสัยว่ารัฐบาลกำลังผูกมัดกับ "เสรีภาพของการทำสัญญาว่าจ้าง" มากกว่าที่จะเป็นผู้นำจัดการความไม่สงบ ผู้นำของสหภาพได้รับการบอกเล่าในคำร่าของพวกเสรีนิยมว่า รัฐเป็นผู้ชี้ขาดระหว่างกลุ่มที่ถกเถียงโต้แย้งกัน เขาเหล่านั้นสงสัยว่ารัฐบาลเป็นผู้จัดการของพวกชนชั้นกลาง บัดนี้มีคนจำนวนไม่น้อยที่คิดว่าได้ตั้งข้อสังเกตว่ารัฐเป็นองค์กรของชนชั้นหนึ่งเพื่อที่จะกำจัดชนชั้นหนึ่ง นอกจากนั้นความประพฤติกของรัฐบาล New South Wales ในระหว่างที่มีการนัด

หยุดงานของพวกกรรมกรเหมืองเงิน ตะกั่ว สังกะสีที่ Broken Hill ใน ค.ศ.1892 และความประพฤติของรัฐบาล Queensland ในระหว่างที่มีการนัดหยุดงานของพวกกรรมกรตัดขนแกะและพวกคนงานในป่าใน ค.ศ.1893-4 ยิ่งเป็นการย่ำซ้ำสองสยดงิ้ว

จะเห็นได้ว่าในระหว่างต้นปี 1890 เศษ ๆ กรรมกรพ่ายแพ้อย่างมากต่อพวกนายทุน และพรรคพวกนายทุนที่อยู่ในวงการรัฐบาล การปฏิบัติการณ์นัดหยุดงานล้มเหลวอย่างเห็นได้ชัดและขวัญของสหภาพการค้าสั่นคลอน แม้จะชั่วระยะหนึ่งก็ทำให้สมาชิกถอยลง เหตุการณ์ต่าง ๆ ชี้ให้เห็นว่าไ้เกิดผลสำคัญ 2 ประการ ของการนัดหยุดงานครั้งใหญ่คือ ความยินดีที่จะใช้ระบบอนุญาโตตุลาการในวงการอุตสาหกรรมและสหภาพมีเจตนาที่จะก่อตั้งพรรคการเมืองของตนเอง

การที่เกิกระดมจตุจักรท่า และประสมการณ์ระหว่างที่เกิดนัดหยุดงานได้ผลักดันให้นายจ้างหันมาสนับสนุนการมีสหพันธ์ ในการประชุมรวมชาวออสเตรเลีย (Pan-Australian conference) ของพวกนายจ้างที่ Sydney ในเดือนกันยายน ค.ศ.1890 เขาทั้งหลายได้ยืนยันความเชื่อในเรื่องเสรีภาพของการทำสัญญาว่าจ้างและยืนยันว่า การทำผิดหรือละเมิดใด ๆ ไม่เพียงแต่เป็นการทำลายการค้าแล้ว แต่ยังเป็นปฏิปักษ์ต่อผลประโยชน์ที่ดีที่สุดของพวกกรรมกรอีกด้วย และยังแก้ปัญหาให้ตอบโต้กับกำลังค้ายกำลัง ในที่สุดเขาก็สนับสนุนให้นายจ้างทั้งหมดร่วมกันเป็นสหภาพนายจ้างเพื่อคุ้มครองป้องกันผลประโยชน์ร่วมกัน และเพื่อก่อตั้งสหพันธ์สำหรับอาณานิคมแต่ละแห่ง ความตั้งใจดังกล่าวเกิดขึ้นในปี 1890 พอถึงปี 1893 คือหลังจากที่ได้มีการนัดหยุดงานไป 3 ปี และภายหลังจากที่ได้มีวิกฤตการณ์ในเรื่องเงินแล้ว นายจ้างก็คิดไกลออกไปอีกและประกาศว่า ผลประโยชน์ของพวกเขาก็ได้รับการบริการอย่างดีที่สุดจากสหพันธ์ทางการเมืองของอาณานิคมออสเตรเลีย

ในขณะที่เดียวกัน ประสมการณ์ในระหว่างที่มีการนัดหยุดงานได้เปลี่ยนแปลงผู้นำกรรมกรให้มีความศรัทธาในทางปฏิบัติทางการเมือง โดยธรรมชาติแล้ว สหภาพการค้าเป็นเครื่องมือประการหนึ่ง ที่จะช่วยปรับปรุงให้มาตรฐานการดำรงชีวิตของกรรมกรในสังคมนายทุนให้ดีขึ้น กรรมกรโต้แย้งว่า การล้มล้างสังคมดังกล่าวมิใช่ส่วนหนึ่งของธุรกิจของพวกเขา การนัด

หยุดงานเป็นเหตุให้พวกเขาต้องขบคิดว่าจะต้องล้มหรือเปลี่ยนแปลงสังคมนายทุนหรือไม่ บรรดาสมาชิกสหภาพการค้าได้พากันตระหนักถึงสิ่งที่ผู้นำของพวกเขาได้กล่าวเอาไว้คือ พวกเขาได้เดินทางเข้าไปในตรอกเป็นเวลาหลายปี ที่สุดของทางนั้นถูกกันโดยการผูกขาด ซึ่งได้ฉวยโอกาสไว้อย่างแข็งแกร่งด้วยกฎหมายที่ดิน ฉะนั้นจึงเป็นหน้าที่ที่จะถามตนเองว่าสังคมนั้นจะเปลี่ยนแปลงหรือไม่ ถ้าเปลี่ยนจะเปลี่ยนอย่างไร หนทางเดียวที่พวกเขาจะจัดการได้ก็คือการเข้าไปมีบทบาทในรัฐสภา

9.5 กรรมกรกับการเมือง

ความคิดดังกล่าวนี้ไม่ใช่ของใหม่เคยมีมาแล้ว กล่าวคือ ในเดือนธันวาคม ค.ศ.1874 Angus Cameron ได้รับการเลือกตั้งเป็นสมาชิกรัฐสภาแห่ง New South Wales ในฐานะที่เป็นสมาชิกสำหรับท้องที่ West Sydney ในครั้งนั้นสภาการค้าและสภาแรงงานได้จ่ายเงินเดือนให้เขาเพราะต้องการให้เขาทำงานได้สะดวกในรัฐสภา ใน ค.ศ. 1880 N. Melville ได้รับเลือกตั้งเป็นตัวแทนของ Northumberland และ J. Garrard เป็นตัวแทนของ Balmain และในปี 1885 E. W. O' Sullivan ได้รับเลือกตั้งเพื่อเป็นตัวแทนของ Queanbeyan คนเหล่านี้มิได้มองเห็นเองว่าเป็นตัวแทนของสังคม พวกเขากลับมองตนเองว่าเป็นคนที่มั่งคั่งจะต้องทำและรับเงินเป็นค่าจ้างและทำงานให้หมกมุ่นในหนึ่งวันเท่านั้น

อย่างไรก็ตาม แรงผลักดันมีมากจนทำให้มีการก่อตั้งพรรคแรงงานขึ้นในอาณานิคมต่าง ๆ ดังนี้คือ

9.5.1 พรรคแรงงานในอาณานิคมต่าง ๆ¹⁰

ใน New South Wales พรรคแรงงานเรียกว่า Labour Electoral League ก่อตั้งโดย Sydney Trades and Labour Council เมื่อ ค.ศ.1891 เมื่อพรรคเข้าแข่งขันเลือกตั้งปรากฏว่าได้รับเสียงสนับสนุนได้ 36 จาก 141

ที่นี้ ในสภาอำนวยการของพรรคที่แถลงในเดือนมีนาคม ค.ศ.1891 มีขอบเขตกว้างขวาง ซึ่งได้แก่การยกเลิกการออกเสียงหนึ่งคนออกได้หลายเสียง ส่งเสริมการศึกษาวิชาช่างเป็นแบบ การศึกษาภาคบังคับว่า ท่อสูเพื่อให้ทุกอาชีพทำงานวันละ 8 ชั่วโมงเป็นอย่างสูง ก่อตั้งธนาคาร แห่งชาติ ยกเลิกรัฐบาลท้องถิ่น ยกเลิกการทำงานหนัก ภาษีที่ดินและสหพันธ์ในระดับชาติที่มั่นคง แข็ง กับมาตรฐานของจักรวรรดิ ปรากฏว่านโยบายบางประการเหล่านี้ประสบความสำเร็จ ได้แก่ การออกเสียงหนึ่งคนออกได้หลายเสียงถูกยกเลิกไป พ.ร.บ.โรงงานและ พ.ร.บ.อื่น ๆ ที่ออกมา ก็ช่วยยกฐานะของชนชั้นกรรมกรให้ดีขึ้น อันเป็นที่จริงแล้วการที่กฎหมายอุตสาหกรรมต่าง ๆ ที่ออกมา จากอาณานิคมต่าง ๆ โดยรัฐบาลเสรีนิยมภายใต้การรณรงค์ของพรรคแรงงานช่วยให้ความต้องการ ของพรรคแรงงานสมประสงค์

ปัญหาสำคัญของพรรคแรงงานใน New South Wales ก็คือการต้องคงไว้ ซึ่งเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของพรรค ทั้งนี้เพราะมีเรื่องขัดแย้งเกี่ยวกับนโยบายการค้าเสรี กับนโยบายการตั้งกำแพงภาษี ซึ่งเป็นปัญหาที่จะนำความแตกแยกมาสู่พรรคได้ ดังนั้น ในการ ประชุมพรรคเมื่อ ค.ศ.1893 จึงมีมติว่า สมาชิกพรรคจะต้องปฏิบัติตามจะสนับสนุนนโยบายของพรรค และจะต้องลงคะแนนเสียงตามสมาชิกส่วนใหญ่ของพรรคในรัฐสภาทุก ๆ กรณีไป

ใน Victoria ในอาณานิคมแห่งนี้ พรรคแรงงานทรงกันข้ามกับพรรค แรงงานใน New South Wales กล่าวคือไม่เข้มแข็งเท่า ทั้งนี้เพราะ "ลัทธิเสรีนิยม" มีความรุนแรงมากในอาณานิคมแห่งนี้ และพรรคแรงงานซึ่งเรียกว่า Progressive Political League จะเป็นส่วนหนึ่งของพรรค Liberal Party เป็นเวลาหลายปี ที่เดียว พรรคแรงงานไม่สามารถตั้งคณะรัฐบาลได้จนกระทั่งถึง ค.ศ.1913 แม้พรรคก็เป็น รัฐบาลอยู่ได้เพียง 13 วันเท่านั้น และมีโอกาสได้ตั้งรัฐบาลใหม่อีกครั้งใน ค.ศ.1924 แต่ก็เป็น รัฐบาลอยู่ได้เพียง 4 เดือนเท่านั้น

ใน Queensland พรรคแรงงานซึ่งเรียกว่า Australian Labour Federation ได้สร้างผลงานทางการเมืองไว้มาก นโยบายของพรรคเน้นในเรื่องการ ปฏิบัติมากกว่าหลักการทางสังคมนิยม สหภาพ Australian Workers Union

มีอิทธิพลอย่างมากต่อความเคลื่อนไหวของพรรคแรงงานในอาณานิคมแห่งนี้ ในปี 1898 พรรคแรงงานได้รับเลือกให้เป็นสมาชิกสภาล่าง 23 คนและในปี 1899 ผู้นำคือ Andrew Dawson ก็สามารถตั้งกระทรวงแรงงานได้เป็นครั้งแรกในออสเตรเลีย ถึงแม้ว่าจะมีอายุเพียง 17 ปี แต่พรรคแรงงานก็สามารถสร้างความเข้มแข็งอย่างมั่นคงได้ใน Brisbane ในเซกหัวเมืองและเซกท่าเรือแห่งแรกทางตะวันตกและเซกท่าเรืออีสต์ จนใน ค.ศ.1915 พรรคแรงงานก็สามารถก่อตั้งรัฐบาลของตนเองได้เป็นครั้งแรก

ใน South Australia พรรคแรงงานซึ่งเรียกว่า South Australian United Labour Party มีลักษณะเหมือนกับพรรคแรงงานใน New South Wales ใน Queensland และใน Victoria ตรงที่ท่าตัวเป็นพรรคหัวมุม (corner-party) หมายความว่าพรรคที่คอยให้การสนับสนุนพรรคที่ไม่ใช่พรรคแรงงานเพื่อให้เกิดการยินยอม ใน ค.ศ.1893 พรรคแรงงานได้รับเลือก 8 ที่นั่งในสภาล่าง และได้เข้าร่วมมือกับพรรครัฐบาลเสรีนิยมของ Charles Kingston จาก ค.ศ. 1893-99 ได้เข้าร่วมทำการปฏิรูปสังคมขนาดใหญ่ ซึ่งได้แก่ ให้สตรีออกเสียงลงคะแนนได้ ให้ใช้ระบบอนุญาตให้ตุลาการในวงการอุตสาหกรรม และยังมี พ.ร.บ. โรงงานอีกหลายฉบับ พรรคแรงงานมีโอกาสดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีเมื่อ ค.ศ.1905 เพราะสมาชิกจำนวน 15 คน ของพรรคได้ร่วมกับกลุ่มเสรีนิยมที่เป็นอิสระ

ใน Tasmania พรรคแรงงานพัฒนาขึ้นมาในอาณานิคมแห่งนี้เมื่อเปรียบเทียบกับอาณานิคมในแผ่นดินใหญ่ ปรากฏว่าไม่มีสมาชิกพรรคแรงงานในรัฐสภาเลย จนกระทั่ง ค.ศ.1903 รัฐบาลพรรคแรงงานชุดแรกได้เข้าทำงานเมื่อ ค.ศ.1914-1916 แม้ว่าจะเป็นพรรคที่เริ่มล่าช้ากว่าผู้อื่นแต่พรรคแรงงานก็เกือบจะเป็นผู้ผูกขาดทางการเมืองใน Tasmania ที่เดียว เพราะได้เข้าควบคุมรัฐมนตรีคองในระหว่าง ค.ศ.1923-29 , 1934-69 และตั้งแต่ 1972 เป็นต้นมา

ใน Western Australia พรรคแรงงานเป็นพรรคที่เริ่มต้นล่าช้าเหมือนกับพรรคแรงงานใน Tasmania ทั้งนี้เพราะประชากรมีจำนวนน้อย ความเจริญเติบโตที่ล่าช้าของอุตสาหกรรมประเภทสองและลักษณะเศรษฐกิจเป็นแบบชนบท จึงทำให้สภาพการค้าเติบโตช้ามากในรัฐแห่งนี้ สิ่งที่จะช่วยพัฒนาให้รวดเร็วก็คือการค้นพบทองคำที่ Coolgardie ใน ค.ศ.1892 และที่ Kalgoorlie ใน ค.ศ.1893 มีผลทำให้ประชากรหลั่งไหลกันเข้ามาจากอาณานิคมทางตะวันออก แหล่งขุดทองคำจึงเป็นพลังสำคัญของการเคลื่อนไหวของพรรคแรงงานในอาณานิคมแห่งนี้ และสมาชิกพรรคแรงงานคนแรกได้รับเลือกให้เป็นสมาชิกสภาล่างเมื่อ ค.ศ.1897 แม้ว่าพรรคแรงงานในรัฐนี้จะเติบโตล่าช้าแต่ก็มีสิ่งที่เหมือนกันกับพรรคแรงงานใน Tasmania ตรงที่มีอิทธิพลเด่นชัดที่เดียวในอาณานิคมแห่งนี้

9.5.2 พรรคแรงงาน : คุณสมบัติที่เหมือนกัน

เป็นข้อเท็จจริงที่ว่าพรรคแรงงานจะมีลักษณะแตกต่างกันไปตามแต่ละอาณานิคม ทั้งนี้แล้วแต่สถานการณ์ในแต่ละอาณานิคมนั้น ๆ ซึ่งทำให้พรรคแรงงานมีความคิดและปฏิบัติแตกต่างกันออกไป อย่างไรก็ตาม ทั้ง ๆ ที่มีข้อแตกต่าง แต่พรรคแรงงานทุกพรรคมีคุณสมบัติเหมือนกัน 4 ประการ คือ¹¹

1. พรรคแรงงานมีกำเนิดมาจากสหภาพการค้าซึ่งมีสภาการค้าและสภาแรงงาน (Trades and Labour Councils) เป็นผู้ริบทบาทสำคัญ การดำเนินงานของพรรคแรงงานก็ดำเนินการภายใต้อิทธิพลอันเข้มแข็งของสหภาพการค้า นอกจากนั้น ความสัมพันธ์อันใกล้ชิดระหว่างฝ่ายอุตสาหกรรมและฝ่ายการเมืองที่มีต่อขบวนการความเคลื่อนไหวของพรรคแรงงานก็ยังคงดำเนินอยู่ พรรคแรงงานยังใกล้ชิดหอคติทัศนคติและความเชื่อมั่นต่าง ๆ ของสหภาพการค้าเอาไว้อีกหลายประการ ยกตัวอย่างเช่น ท่าทีที่คัดค้านแรงงานสีผิวโดยไม่ยอมประนีประนอมง่าย และท่าทีที่สนับสนุนอย่างเข้มแข็งต่อการให้เข้ามาซึ่งประชาธิปไตยอย่างสมบูรณ์

2. เป็นที่น่าสังเกตว่า พรรคแรงงานไม่ได้เป็นพรรคสังคมนิยมและไม่ใช้เป็น

พรรคปฏิวัติ แม้ว่าในขณะนั้นพรรคแรงงานจะถูกอิทธิพลและแรงบันดาลใจจากแนวความคิดแบบสังคมนิยมก็ตาม พรรคแรงงานยังคงเป็นพรรคที่ต้องการปฏิรูปสังคมและเตรียมตัวที่จะทำงานการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญ ๆ ในขอบเขตจำกัดภายในระบบของทุนนิยม

3. พรรคแรงงานเน้นในเรื่องของความมั่นคงหรือเสถียรภาพ (solidarity)

กล่าวคือ พรรคทราบตระหนักดีว่า พรรคจะประสบความสำเร็จมากขึ้นถ้าหากสมาชิกสภา ที่เป็นคนในพรรคแรงงานได้คิดและปฏิบัติ งานกันเป็นกลุ่มเป็นก้อน สหภาพการค้าจึงต้องการที่จะสร้างกลไกทางการเมืองที่จะเป็นผู้รับผิดชอบต่อความ "ตั้งใจจริง" (will) ของการเคลื่อนไหวของพรรคแรงงาน และทำงานในนามของสมาชิก นอกจากนี้เพื่อให้พรรคมีความมั่นคงขึ้น จึงได้มีการยอมรับวิธีการต่าง ๆ ทั้งนี้เพื่อเป็นการมั่นใจว่า นักการเมืองพรรคแรงงานจะจงรักภักดีต่อพรรคและนโยบายของพรรค อย่างไรก็ตามการที่ฝ่ายอุตสาหกรรมยังต้องการควบคุมอย่างใกล้ชิดเพื่อมิอำนาจเหนือฝ่ายการเมืองนั้น ทำให้เกิดความยุ่งยากขึ้น กล่าวคือในปีต่อ ๆ มา ได้เกิดความขัดแย้งมากขึ้นเมื่อหน่วยงานนอกวงการรัฐสภา (extra-parliamentary bodies) กำลังคิดว่า นักการเมืองกำลังเฉื่อยชาที่จะสนับสนุนส่งเสริมนโยบายของพรรคแรงงาน และอีกกรณีหนึ่งที่ว่า เมื่อสมาชิกของรัฐสภาเชื่อว่าตนกำลังถูกเผด็จการจากกลุ่มภายนอกสภา

4. สมาชิกพรรคแรงงานเมื่อได้รับเลือกเข้าไปเป็นสมาชิกรัฐสภาแล้วก็จะเข้าไปนั่งอยู่ใน cross-benches* สมาชิกเหล่านี้จะยอมรับนโยบายเป็นผู้สนับสนุนเพื่อให้มีการยินยอม (a policy of support for concessions) ซึ่งหมายความว่า พวกเขาจะสนับสนุนคณะรัฐมนตรีที่ไม่ใช่สมาชิกพรรคแรงงาน ซึ่งในการตอบแทนคณะรัฐมนตรีชุดนี้ จะช่วยทำให้นโยบายบางประการของพรรคแรงงานบรรลุเป้าหมายได้ นโยบายดังกล่าวนี้เป็นยุทธวิธีของพรรคแรงงานที่จะแสวงหาข้อได้เปรียบให้มากที่สุด จากสมาชิกที่มีจำนวนจำกัดของตน ต่อมาภายหลังเมื่อพรรคแรงงานเพิ่มความเข้มแข็งมากขึ้น นโยบายที่จะสนับสนุนหรือยินยอมก็อ่อนลง พวกเขาพยายามต่อสู้เพื่อเอาชนะด้วยสิทธิของตนเอง แม้ว่าพรรคแรงงานจะไ้เป็นที่

* ที่นั่งของสมาชิกสภาล่างที่ไม่ออกเสียงให้กับพรรคใด

ยอมรับอย่างกว้างขวางในหมู่ชนชั้นกลางและผู้มีสิทธิออกเสียงชนชั้นกรรมกรก็ตาม พรรคแรงงานก็ยังไม่ประสบความสำเร็จมากนัก จนกระทั่งถึง ค.ศ.1910-15 พรรคแรงงานจึงมีโอกาสเสียเสียงข้างมากเป็นรัฐบาลได้ทั้งในระดับรัฐและระดับเครือจักรภพ

แม้ว่าจะยังไม่ประสบความสำเร็จ แต่เมื่อเปรียบเทียบกับพรรคแรงงานในประเทศอื่น ๆ แล้วพรรคแรงงานในออสเตรเลียถือว่างานได้ผลดีจริง ๆ พรรค Social Democrat Party ในเยอรมนี ไม่มีโอกาสได้ก่อตั้งรัฐบาลจนกระทั่ง ค.ศ.1918 และก็ยังได้ภายหลังเกิดการปฏิวัติ สำหรับในอังกฤษพรรคแรงงานก็ไม่สามารถแม้จะเป็นเสียงข้างน้อยในรัฐบาล จนกระทั่ง ค.ศ.1924 และก็ไม่สามารถเป็นเสียงข้างมากในรัฐบาลได้จนกระทั่ง ค.ศ.1945 สำหรับฝรั่งเศสมีนายกรัฐมนตรีที่เป็นสังคมนิยมคนแรก (Briand) ในยุโรป ใน ค.ศ.1910 แต่รัฐบาลของเขาปรามปรามการนัดหยุดงานจึงได้รับการสนับสนุนน้อยมากจากพวกกรรมกร ใน U.S.A. ไม่มีพรรคการเมืองใดที่อุทิศให้กับความก้าวหน้าของผลประโยชน์กรรมกร ตรงกันข้าม พรรคแรงงานในออสเตรเลียกลับประสบความสำเร็จอย่างน่าทึ่งในการยึดครองรัฐ

9.5.3 จุดมุ่งหมายของพรรคแรงงาน

ตั้งแต่เริ่มแรกแล้ว จุดมุ่งหมายของพรรคแรงงานก็เพื่อจะเข้ายึดสถาบันของชนชั้นกลางมากกว่าที่จะทำลาย จุดมุ่งหมายก็คือต้องการทำให้อุดมคติของชนชั้นกลางในเรื่องเสรีภาพและความเท่าเทียมกันในความเป็นจริง ให้แก่สมาชิกทุกคนในสังคม มิใช่เฉพาะแต่พวกที่มีอภิสิทธิ์ที่มีเพียงจำนวนน้อย ด้วยเหตุนี้เอง จุดมุ่งหมายในทางการเมืองของพรรคแรงงานก็คือเรียกร้องให้ทุกคนมีสิทธิออกเสียงได้ พวกเขาอ้างว่าประชาชนเท่านั้นเป็นผู้กำหนดนโยบายเอง พวกเขาได้ถกเถียงกันไว้มากในเรื่องประชาธิปไตยทางการเมือง ซึ่งได้แก่การยกเลิกการที่หนึ่งคนออกเสียงได้หลายเสียง การยกเลิกสภาสูง การเลือกตั้งรัฐมนตรี สิทธิของการเพิกถอนการแต่งตั้ง การกระจายผู้มีสิทธิเลือกตั้ง เพื่อให้หนึ่งคนมีเสียงหนึ่งเสียง การที่สมาชิก

พรรคแรงงานก็ยังข้องกับเรื่องต่าง ๆ ดังกล่าวนี้อาจกล่าวได้ว่าพรรคแรงงานเป็นนักปฏิรูปทางการเมืองมากกว่าที่จะเป็นผู้นำฝ่ายรัฐของชนชั้นกลาง

พรรคแรงงานยังมีความระมัดระวังในเรื่องท่าทีต่อสังคมของชนชั้นกลางในตอนเริ่มต้น เขาทั้งหลายทั้งพูดและเขียนอย่างกระตือรือร้น และมีใจในความถูกต้องเที่ยงธรรม ทั้ง ๆ ที่มีความชั่วร้ายอย่างใหญ่หลวงปรากฏอยู่ในขณะนั้น ความเห็นในทางสังคมของพรรคแรงงานปรากฏในหนังสือ **Brisbane Worker** ที่ออกในปี 1890 มีใจความว่า

เป็นหน้าที่ของพรรคแรงงานที่จะปลดปล่อยกรรมกรให้พ้นจากสภาพของการอาศัยเงินเดือนค่าจ้างเป็นอาชีพ เป็นหน้าที่ของพรรคแรงงานที่จะบรรเทาโลกนี้จากความฉ้อฉลและความเศร้า เป็นหน้าที่ที่จะทำให้ผู้ชายเป็นชายเต็มตัว ทำให้หญิงให้เป็นผู้หญิงเต็มตัว ส่วนเด็กหญิงเด็กชายก็จะมีแต่เสียงหัวเราะร่าเริงและชีวิตก็เพียบพร้อมไปด้วยความรัก ¹²

9.5.4 ความเสื่อมของพรรคแรงงาน

เมื่อพรรค **Political Labour Leagues** ส่งผู้เข้าชิงเป็นครั้งแรกในสภาล่างแห่ง **New South Wales** ใน ค.ศ. 1891 ปรากฏว่าได้รับเลือกเป็นสมาชิกถึง 35 คน พรรคแรงงานยินดีปรีดามาก เพราะประสบความสำเร็จอย่างงดงาม ผู้แทนคนหนึ่งซึ่งมาจากพรรคแรงงานชื่อ **George Black** ได้กล่าวในที่ประชุมสภาล่างของ **New South Wales** ว่า

".....เรามาที่สภาแห่งนี้เพื่อมาทำและแก้ไขเงื่อนไขทางสังคม"¹³ แต่พรรคแรงงานยังไม่ได้หันมาดำเนินการแต่อย่างใด พรรคก็แตกแยกเสียก่อน โดยการต่อสู้ของพวกกกกพวกเห่อ พวกพ่อค้าที่นิยมการค้าแบบเสรีต่อสู้กับพวกพ่อค้าที่นิยมการตั้งกำแพงภาษี นอกจากนั้นพรรคก็ยังเสื่อมลงอันมีเหตุมาจากสมาชิกสภาการค้าต้องการยึดเอาพรรคเพื่อวัตถุประสงค์ของตนเอง ส่วนพวกนิยมการเก็บภาษีที่ดินชนิดเดียว (**single-taxers**) ก็พยายามที่จะใช้พรรคเพื่อจุดมุ่งหมายของตน เช่นเดียวกัน

สิ่งที่ทำลายพรรคที่สำคัญที่สุดก็คือการนำเอาเรื่อง "คำปฏิญาณ" เข้ามาใช้ในทุก ๆ อาณานิคมไม่ว่าจะเป็น New South Wales Queensland South Australia และ Victoria ที่เอาคำปฏิญาณมาใช้ก็เพราะ สมาชิกของพรรคแรงงานมีความเชื่อว่า สมาชิกของพรรคเป็นผู้นำคนนโยบาย ฉะนั้นเพื่อให้บรรลุเป้าหมายของความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันนี้และเพื่อให้บรรลุถึงประชาธิปไตยของพรรค พรรคแรงงานก็ดำเนินการให้คำปฏิญาณแก่สมาชิกทุกคน ว่าคำปฏิญาณฉบับแรกดำเนินการใน New South Wales ใน ค.ศ.1891 และใน 1893 สมาชิกทุกคนก็ลงนามตามข้อความดังต่อไปนี้

ข้าพเจ้าขอปฏิญาณว่าจะไม่เข้าซัดขางผู้ที่เข้าแข่งขัน ที่ได้รับเลือกตั้ง หรือไม่ซัดขางไม่ว่าจะเป็นสาขาใด ๆ ของ Political Labour League ข้าพเจ้าขอปฏิญาณด้วยตนเองเช่นกันว่า ถ้าหากโลกกลับมาอยู่ในรัฐสภา ในทุกโอกาส จะทำอย่างดีที่สุด ที่จะทำให้อยู่ในการที่จะดำเนินการให้บรรลุผลตามหลักการที่เป็นนโยบายของพรรค และในทุก ๆ ปัญหา และโดยเฉพาะอย่างยิ่งในปัญหาที่มีผลกระทบต่อโชคชะตาของรัฐบาล จะออกเสียงสนับสนุน เมื่อเสียงข้างมากของพรรคแรงงานตัดสินใจแล้ว ณ ที่ประชุมพรรค 14

ใน South Australia คำปฏิญาณได้เป็นที่รับกันในหลักการ ในเรื่องรูปแบบของ United Labour Party ใน ค.ศ.1891 ใน Queensland คำปฏิญาณได้นำเข้าไปรวมอยู่ในธรรมนูญของ Australian Labour Federation ใน 1890 Victoria ยอมรับคำปฏิญาณใน ค.ศ.1894 Western Australia ใน ค.ศ.1902 และ Tasmania ใน ค.ศ.1903

การนำเอาคำปฏิญาณมาใช้ทำให้ถูกใจตักล่าวคือ สมาชิกของพรรคถูกกลั้วหาว่าเป็นทาสที่มืมนั้น และเป็นพวกที่มีได้รับฉันทามติจากผู้เลือกเขาเข้าไป และคำปฏิญาณดังกล่าวข้างต้นนั้นละเมิดเสรีภาพของความสัมพันธ์กับฉันทชอบ และนำจิตใจจึงเริ่มไปอยู่ใต้อำนาจของเผด็จการของฝ่ายเสียงข้างมาก สมาชิกบางคนที่อยู่ในพรรคยอมลาออก เพราะต้องการ

เสรีภาพมากกว่าที่จะยินยอมให้สตรีรู้สึกผิดชอบนั้นอยู่ที่อิทธิพลของการประชุมของบุคคลชั้นนำของพรรค ให้เป็นผู้ป้องกันวิธีการทางการเมือง ซึ่งวิธีการดังกล่าวนี้ พวกเขาจะต้องใช้เวลามากในการทำงานกับสิ่งที่พรรคแรงงานควรจะทำเมื่อมีโอกาสได้เข้าไปรับตำแหน่ง

ผู้พิพากษาที่ฉลาดหลักแหลมของสมัยเดียวกันนี้ได้สรุปไว้ว่าพรรคแรงงานเป็นตัวอย่างที่ดีที่ไม่น่าเกรงขามของสังคมนายทุน หนังสือ Daily Telegraph ของ Sydney เขียนไว้เมื่อวันที่ 26 มิถุนายน ค.ศ.1891 ว่า

ถ้าความประพฤติของพรรคแรงงานในรัฐสภาเป็นแบบมีเหตุผลถึงเช่น จุกมุงหมายทางนิติบัญญัติของพวกเขา หรือ ยอนหนักยอนเบาเหมือนกับการแสดงออกในทางการเมืองของพวกเขาละก็ นายทุนจะไม่ได้รับความลำบากต่อสิ่งที่พวกเขากระทำ มากกว่าต่อสิ่งที่พวกเขาได้กระทำมาแล้ว¹⁵

อนึ่ง ผลกระทบของพรรคแรงงานมีมากกว่าผลกระทบจากพรรคอื่น ๆ กล่าวคือการเกิดมีพรรคแรงงานขึ้นทำให้ระบบการแบ่งพรรคพวกในทางการเมืองต้องสิ้นสุดลงและทำให้เป็นการสิ้นสุดของหัวหน้าก๊กเหล่านั้นด้วย สำหรับใน New South Wales และ Victoria ใน ค.ศ.1891 ได้เกิดมีพรรคการเมืองสองพรรคขึ้นมาแทนที่ภายใต้ผู้นำพรรคที่ได้รับการยอมรับ สำหรับอิทธิพลของผู้นำเช่น Parkes หรือ Robertson หรือ Gillies ก็หมดอิทธิพลไป ในอาณานิคมทั้งสองแห่งนี้ พรรคชนชั้นกลางแบ่งเป็น 2 พวก ได้แก่พวกพ่อค้าที่สนับสนุนการค้าเสรีกับพวกพ่อค้าที่สนับสนุนการตั้งอัตราภาษีศุลกากรสูง ถึงจะมีแนวทางเศรษฐกิจที่แตกต่างกัน แต่คนทั้งสองกลุ่มมีอุดมการณ์ทางอื่นร่วมกันซึ่งได้แก่การให้ความสำคัญกับความอยู่ดีกินดีทางวัตถุสำหรับทุกคน ให้ความสำคัญกับการมีโอกาสเท่าเทียมกัน และงานจะเปิดให้กับคนที่มีสติปัญญา

9.6 เสรีนิยมกับการเมือง

ในขณะนี้ นักการเมืองรุ่นเก่าที่ได้รับการอิทธิพลจากผลงานของ John Stuart

Mill ผลงานของ de Tocqueville และประสบการณ์ในอาณานิคม พวกนี้กำลัง
เปิดทางให้นักการเมืองรุ่นใหม่ที่มีทัศนะเป็นเสรีนิยม ซึ่งได้รับอิทธิพลจากงานเขียนของ
T.H. Green และ Bosanquet อิทธิพลจากกฎหมายของรัฐบาล Gladstone
ในอังกฤษที่ออกใช้ใน ค.ศ.1868-1874 นักการเมืองรุ่นใหม่ที่มีชื่อเสียงในขณะนั้นที่ควรกล่าวถึง
มีสองคนคือ Alfred Deakin และ Reid

9.6.1 Deakin¹⁶

Deakin เกิดที่ Fitzroy ซึ่งเป็นชานเมืองของ Melbourne
ในเดือนสิงหาคม ค.ศ.1856 ได้รับการศึกษาขั้นต้นที่ Melbourne Grammar School
และเข้าศึกษาวิชากฎหมายที่มหาวิทยาลัย Melbourne ในขณะที่เขากำลังเรียนหนังสือ
อยู่ที่โรงเรียน Melbourne Grammar School เขาอยู่ภายใต้อิทธิพลของ
Dr. Bromby ซึ่งเป็นผู้มีบทบาทสำคัญในการโตว่าที่ในศาสนาชนชั้นใหญ่ในเรื่อง
ทางวิทยาศาสตร์และศาสนา เรื่องที่ตกใจในขณะนั้นก็คือ ชีวิตของมนุษย์ที่ปราศจากพระเจ้า
สำหรับทัศนคติเสรีนิยมที่ Deakin ยอมรับ ก็ได้แก่ความเชื่อในความก้าวหน้า
การแสวงหาความอยู่ดีกินดีทางวัตถุ งานที่เปิดให้กับผู้มีสติปัญญาและประชาธิปไตยทางการเมือง
การที่ Deakin ยอมรับทัศนะดังกล่าวนี้ก็เพื่อเป็นการทดแทนความสุขทางสวรรค์ที่เข้า
สูญหายไป แม้ว่าเขาจะเป็นผู้ที่พิศวงสรวง มีลักษณะรูปร่างเป็นผู้นำและเป็นนักพูดที่มีวาทะศิลป์
เขาก็ยังถูกทำให้เชื่อว่า โลกแห่งนี้เป็นโลกของกิจกรรมต่าง ๆ เป็นโลกของการเมือง เป็นโลก
ของคนที่อยู่ภายในและเป็นโลกของคนที่อยู่ภายนอก ซึ่งไม่ใช่เป็นโลกที่แท้จริงเลย นอกจากนี้
เขาก็ยังถูกทำให้เชื่ออีกว่า มนุษย์ควรจะสะสมทรัพย์สมบัติในสวรรค์ และเชื่ออีกว่าถ้าพระเจ้า
และชีวิตในโลกหน้าไม่มีละก็ มนุษย์ควรจะแสวงหาชื่อเสียงในโลกนี้ด้วยการอาศัยตัวหนังสือ
อย่างไรก็ตามสำหรับ Deakin เขาก็ได้รับเกียรติยศและสรรเสริญอย่างง่ายดาย
เหลือเกิน กล่าวคือเขาได้เป็นสมาชิกสภาล่างของ Victoria ใน ค.ศ.1879 ใน
ฐานะเป็นตัวแทนของท้องที่ West Bourke และใน ค.ศ.1883 ได้เข้าทำงานใน

ALFRED DEAKIN.

From a photograph in the Mitchell Library

Service Berry government เมื่ออายุได้ 27 ปี ค.ศ.1884 เขาเดินทางไปอเมริกาเพื่อศึกษาเรื่องการชลประทาน พอถึง ค.ศ.1887 เขาก็ได้เป็นตัวแทนอาณานิคม **Victoria** เพื่อเข้าประชุมในลอนดอน ซึ่ง ณ การประชุมครั้งนี้ เขาได้สร้างความประทับใจให้กับอังกฤษ ในตอนขากลับไปยังอาณานิคม เขาได้อุทิศพลังความสามารถทั้งหมดให้กับสหพันธ์ และต่อมาได้เป็นนายกรัฐมนตรีคนที่สองของออสเตรเลียในปี 1903

ในช่วงระยะ ค.ศ.1879-1900 เขาเป็นคนที่กระตุ้นให้รัฐสภาของ **Victoria** ออกกฎหมายที่สำคัญ ๆ ต่าง ๆ เช่น พระราชบัญญัติโรงงาน การยกเลิกการออกเสียงแบบหนึ่งคนออกได้หลายเสียง การตัดสินใจโดยอนุญาโตตุลาการ และการให้ค่าจ้างต่ำสุด **Deakin** เป็นนักพูดชั้นเลิศ แม้ว่าเขาจะเป็นเป้าของการโจมตีที่หยามคายและร้ายกาจอยู่บ่อยครั้ง เขาก็ไม่เคยตอบโต้อย่างหยามคาย หรือทำให้ชีวิตรัฐสภาของเขาต้องเสื่อมเสียลง ความคิดของเขาเป็นยุค และมีจิตใจสูง แท้ก็เจือไปด้วยความเศร้า ความรู้สึกที่ห่อเหี่ยวเหมือนกับคนที่สูญเสียสิ่งที่ปรารถนา เขารู้สึกว่าโลกที่ปรากฏอยู่นี้ไม่ใช่ทุกสิ่งที่มีมนุษย์จะทราบได้ สิ่งที่อยู่นอกเหนือนี้แหละคือโลกที่แท้จริง เขาประกาศว่าเขามีความศรัทธาในสถาบันของอังกฤษ ในศาสนาโปรเตสแตนต์ และการดำเนินชีวิตแบบอังกฤษ ซึ่งถือเป็นการบรรลุผลที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของมนุษยชาติ อันที่จริงแล้ว **Deakin** ยังคงใจแคบ ไม่เลี้ยวใจว่า เขาสามารถ ทำให้คนสนับสนุนเขาได้มากกว่านี้ ด้วยการพัฒนาการผลิตรายรวดเร็วพัฒนาการขนส่งและพัฒนาการคมนาคม

9.6.2 Reid¹⁷

นักการเมืองที่มีทัศนะทางเสรีนิยมอีกคนหนึ่งคือ **Reid** เป็นคนรูปร่างใหญ่โต มีใบหน้าโป่ง เสียงแหลม ชอบเรื่องหยามโลน ซึ่งสร้างความตกใจให้กับ **Deakin** ซึ่งเป็นคนเจ้าระเบียบ **Reid** เกิดในสกอตแลนด์ ในปี 1845 อพยพไปอยู่ออสเตรเลีย ใน ค.ศ.1852 และมารับราชการ เข้าเรียนกฎหมายแบบไม่เต็มวัน และได้ฝึกฝนทักษะเพื่อเป็นนักไต่สวน เขาเริ่มอาชีพทางการเมืองโดยยืนหยัดคัดค้าน **Sir Henry Parkes**

และในวันเสนอชื่อเข้ารับแต่งตั้ง เขาได้บอกกับผู้มีสิทธิออกเสียงเลือกตั้งว่าเป็นความทะเยอทะยานของเขาที่จะให้การรับใช้ของเขาได้เป็นที่เป็นที่รู้กันทั่ว มากกว่าที่จะเป็นรางวัลที่เขาได้รับชัยชนะมาผู้มีสิทธิออกเสียงได้ตอบสนองเขาด้วยการเลือกเขา เขาเป็นคนที่โคะแนนสูงสุด

ในที่สาธารณะ Reid มักจะประพาศิพนเป็นตัวละคร ยกตัวอย่างเช่น ก่อนหน้าชุมนุมจำนวนมาก เขาจะพูดเสียงสูง ใส่เสื้อสีสรรฉูดฉาด และพุงจะเขยื้อนไปมา สาขานาฬิกาที่สวมอยู่ก็เป็นสาขานาฬิกาที่สวยงาม การแต่งตัวดังกล่าวนี้แสดงให้เห็นว่า เขูกกลางถนนสามารถแสวงหาความสำเร็จในทางการเมืองได้ คนที่มีจิตใจสูงมักจะทกใจกลัวต่อลักษณะที่สามานย์ของเขา สิ่งทกต่าง ๆ ที่เห็นนั้น เป็นหนกกากของเขาเท่านั้น เมืองหลังหน้ากากนั้นก็คือการที่เขาเป็นคนที่มิสพิญญาดลาคเฉียบแหลม และจิตใจที่อ่อนไหวง่าย

Reid เหมือนกับ Deakin ทรงที่เป็นนักเสรีนิยม ผู้ซึ่งมีความเชื่อในการใช้รัฐ เป็นผู้ให้สวัสดิการทางค่านความอยู่ที่ดีทางวัตถุสำหรับทุก ๆ คน และเชื่อในงานที่จะเปิดให้กับผู้มีสิทธิปัญญา แต่มีทัศนะแตกต่างไปจาก Deakin ก็คือเขาเชื่อในเรื่องการค้าเสรีมากกว่าการตั้งก่าแพงภาษี ซึ่งมีความหมายแต่เพียงว่า เขาได้เจริญเติบโตอย่างมีสติปัญญา ใน Sydney มากกว่าใน Melbourne และเขายังไม่เหมือนกับ Deakin ทรงที่เขาชอบอะอะไวยวาททางการเมือง เขาเป็นคนแปลกต่อความศรัทธาทางศาสนา ไม่ตอบโต้กับคำมั่นสัญญาของชีวิตที่จะมาถึง Reid เชื่อว่าการค้าเสรี การศึกษา การตัดสินใจโดยอนุญาโททุกการ ค่าแรงงานต่ำสุด กฎหมายโรงงานและประชาธิปไตยการเมืองจะนำมาซึ่งเสรีภาพและความสุขให้ทุกคนในเวลาอันควร ตามทางที่จะไปสู่เป้าหมายดังกล่าวนั้น Reid ได้กระเตรียมที่จะเข้าไปร่วมสนุกกับกีฬาทางการเมือง เพลิดเพลินกับอาหารดี ๆ เหล้าดี ๆ และการสนทนาพาที

9.6.3 ผลงานของนักการเมืองที่ชนะเสรีนิยม¹⁸

พวกเสรีนิยมซึ่งมีหลักการดังกล่าวข้างต้นนั้น และได้รับแรงกระตุ้นจากสมาชิกพรรคแรงงาน จึงได้ดำเนินการให้สถาบันทางการเมืองของอาณานิคมมีลักษณะเป็นประชาธิปไตยมากขึ้น และให้บทบาทใหม่แก่รัฐ กล่าวคือ ให้รัฐเป็นเครื่องมือและผู้คุ้มครองความอยู่ดีกินดีทางวัตถุของประชาชนของรัฐ สำหรับทางด้านการเมืองปรากฏว่ามีการนำเอาการจ่ายเงินเคื่อนให้กับสมาชิกสภาล่าง มีการยกเลิกระบบการออกเสียงแบบหนึ่งคนออกโศหลายเสียง สำหรับสมาชิกสภาล่างและมีการให้สิทธิสตรีในการออกเสียงเลือกตั้ง ในเรื่องการจ่ายเงินเคื่อนให้กับสมาชิกสภาล่างปรากฏว่ารัฐ Victoria ได้นำมาปฏิบัติเป็นรัฐแรกใน ค.ศ.1870 Queensland ก็ปฏิบัติตามใน ค.ศ.1886 South Australia ใน ค.ศ.1890 และ Western Australia ใน ค.ศ.1900 เรื่องการยกเลิกการออกเสียงแบบหนึ่งคนออกโศหลายเสียง สำหรับสภาล่าง รัฐ New South Wales ได้นำมาปฏิบัติเป็นรัฐแรกคือใน ค.ศ.1893 Victoria ก็ดำเนินการรอยตามใน ค.ศ.1899 Tasmania ใน ค.ศ.1901 Queensland ใน ค.ศ.1905 และ Western Australia ใน ค.ศ.1907 ส่วน South Australia ได้มีการนำเอาระบบหนึ่งคนมีสิทธิออกเสียงโศหนึ่งเสียงให้กับการเลือกตั้งสมาชิกสภาสูง มาตั้งแต่ ค.ศ.1856 แล้ว สำหรับเรื่องสุดท้ายคือการให้สิทธิสตรีออกเสียงนั้นปรากฏว่า South Australia ได้เป็นผู้นำในเรื่องนี้และปฏิบัติตั้งแต่ ค.ศ.1894 Western Australia ดำเนินรอยตามใน ค.ศ.1899 New South Wales ใน ค.ศ.1902 Tasmania ใน ค.ศ.1903 Queensland ใน ค.ศ.1905 และ Victoria ใน ค.ศ.1909 จะเห็นได้ว่าการเปลี่ยนแปลงเหล่านี้ได้นำไปสู่การสร้างความเสมอภาคในทางการเมือง หรือหนึ่งคนมีหนึ่งเสียงในการเลือกสภาล่างของอาณานิคม

อย่างไรก็ตามสิทธิและอภิสิทธิ์ของผู้มี "ผลประโยชน์" ซึ่งแตกต่างไปจากประชาชนกลุ่มใหญ่ ยังคงได้รับการคุ้มครองต่อไป ด้วยวิธีการกระจายจำนวนราษฎรมีสหิทธิออกเสียงในเขตเมือง

ให้มากกว่าราษฎรที่มีสิทธิออกเสียงในเขตชนบท และได้รับการคุ้มครองจากสภาสูง
อีกด้วย

พรรคแรงงานต้องการให้พวกเสรีนิยมก้าวไปไกลกว่านั้นอีก และยกเลิกความไม่
เท่าเทียมกันในทางการเมืองในเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ เสีย เช่น การใช้เล่ห์เหลี่ยมเพื่อเอาชนะ
การเลือกตั้ง และให้ยกเลิกสภาสูงเสีย นอกจากนั้นก็ให้ยกเลิกการควบคุมเล็ก ๆ น้อย ๆ ของ
จักรวรรดิที่มีต่อชาวลงอาณานิคม และยกเลิกการสงวนอำนาจและอำนาจที่จะไม่อนุมัติในเรื่อง
ใด ๆ ของรัฐสภาจักรวรรดิ

พวกเสรีนิยม ภายหลังจากได้รับแรงกระตุ้นหลายประการจากพรรคแรงงาน ก็ได้
ขยายบทบาทของรัฐในชีวิตด้านเศรษฐกิจอีกด้วย เพื่อรักษาความอยู่ดีกินดีทางวัตถุให้กับทุก ๆ คน
รัฐสภาแห่ง Victoria ออกพระราชบัญญัติโรงงาน 8 ฉบับในระหว่าง ค.ศ.
1885-1900 Tasmania ออกหนึ่งฉบับ ใน ค.ศ.1884 และ South Australia
ก็ประกาศใน ค.ศ.1894 และ 1900 New South Wales ออกมาฉบับหนึ่งใน ค.ศ.
1896 ซึ่งมีจุดประสงค์จะควบคุมและวางกฎข้อบังคับสำหรับโรงงาน ซึ่งได้แก่โรงงานทำแป้ง
โรงงานชักรีด โรงงานทำสี และร้านต่าง ๆ กฎข้อบังคับของโรงงานดังกล่าวนี้ได้ แก่การ
กำหนดเวลาทำงาน ความรับผิดชอบของนายจ้างสำหรับอุบัติเหตุในโรงงานบางประเภท
Queensland ออกพระราชบัญญัติโรงงานใน ค.ศ.1896 และ Western
Australia ออกใน ค.ศ.1899 มีจุดประสงค์จะหาตำแหน่งให้กับผู้หญิงรับจ้างชายของ
และ Western Australia ได้ออกพระราชบัญญัติโรงงานรวม เป็นฉบับแรกเมื่อ ค.ศ.
1904 ปรากฏว่าพวกอนุรักษนิยมปฏิเสธสิทธิของรัฐสภาอาณานิคมทุกแห่งที่จะมากำหนดเวลา
ทำงานเป็น 6 ชั่วโมง พวกเสรีนิยมและพวกพรรคแรงงานก็ไม่สนใจ แต่ที่เขาสงวนใจก็คือต้องการ
ที่จะป้องกันชนชั้นกรรมกรต่อต้านกับการแข่งขันของชาวจีน ต่อต้านกับความชั่วร้ายของการทำงาน
หนัก และความชั่วร้ายของการแข่งขันโดยเสรี

เพื่อให้มรรคูปาหมายกึ่งถาวรข้างต้น รัฐสภาของ Victoria ออกพระราชบัญญัติใน ค.ศ. 1896 ซึ่งตาม พ.ร.บ.ให้อำนาจแก่รัฐบาลที่จะแต่งตั้งคณะกรรมการกำหนดค่าจ้างเพื่อกำหนดค่าจ้างต่ำสุดที่อาจจะจ่ายให้กับใครก็ตาม ที่ทำงานในโรงงานหรือในท้องถิ่นทำงานของโรงงาน พวกอนุรักษนิยมเกิดข้อข้องใจ ซึ่งเขาถือว่าการมีคณะกรรมการกำหนดค่าจ้างกึ่งถาวรจะละเมิดเสรีภาพของการทำสัญญาว่าจ้าง แต่พวกเสรีนิยมและพรรคแรงงานได้ใช้ความเป็นเสียงข้างมากออกพระราชบัญญัตินั้นได้

ในเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างนายจ้างกับลูกจ้าง ก่อนมีการนัดหยุดงานในระหว่าง ค.ศ. 1890-1894 ความสัมพันธ์ระหว่างนายจ้างและกรรมกรเป็นแบบร่วมมือกันและช่วยเหลือกัน แต่ภายหลังการนัดหยุดงานก็เกิดมีข้อสงสัยว่า ความสัมพันธ์ระหว่างนายทุนกับกรรมกรจะเป็นปฏิปักษ์ต่อกันหรือจะช่วยเหลือกันอย่างไรแน่ ผู้ที่มองโลกในแง่ดีของผู้เป็นนายจ้างก็พูดถึงสภาพการกลั้ว การข่มขู่ บางคนก็พูดถึงยุคทองในอดีต ซึ่งเป็นสมัยก่อนที่จะมีสหภาพการค้า ในขณะที่พวกลูกจ้างเป็นคนอ่อนน้อม พอใจกับความซัดสนยากจน และต่างก็เข้าอนค้ายความเหน็ดเหนื่อยจากงานหนักทั้งวันและความกตัญญูต่อนายจ้างของเขา ส่วนผู้นำของพรรคกรรมกรในยุคนั้นก็กลับพูดว่าความเป็นปฏิปักษ์กันระหว่างนายทุนกับกรรมกรจะต้องดำรงอยู่อีกนานตราบนานเท่าวิธีการผลิต การจำหน่าย และการแลกเปลี่ยนยังคงเป็นของเอกชน

ดังนั้นพวกเสรีนิยมจากพรรคชนชั้นกลางและนักปฏิรูปจากพรรคแรงงานได้นำเอาการตัดสินใจโดยอนุญาโตตุลาการ และการสมานไมตรีมาเป็นข้อยุติต่อการเป็นปฏิปักษ์กึ่งถาวร คณะกรรมาธิการแห่งพระจักรพรรดิได้เขียนเกี่ยวกับเรื่องการนัดหยุดงานใน New South Wales ใน ค.ศ. 1891 ว่า

เป็นที่ยอมรับกันอย่างเปิดเผยว่า การทะเลาะวิวาทสำคัญ ๆ หลายประการมีต้นตอมาจากความไม่รู้ (ignorance) ความเข้าใจผิดซึ่งกันและกัน ความทกใจที่กล่าวกันเกินความจริง จะโดยประโยชน์เป็นอันมากถ้าหากสิ่งเหล่านี้ถูกกำจัดไปได้ และข้อขัดแย้งก็จะกลายเป็นปัญหาที่ธรรมดาและง่ายขึ้น¹⁹

เพื่อปิดเป้าสิ่งเหล่านี้ รัฐสภาแห่ง Victoria และ New South Wales ได้นำเอาการตัดสินใจ

อนุญาโตตุลาการ แบบสมัครใจ (voluntary arbitration) มาใช้ใน ค.ศ.1891 และ 1892 South Australia ใน ค.ศ.1894 และใน ค.ศ.1901 รัฐสภาของ New South Wales นำเอาการตัดสินโดยอนุญาโตตุลาการแบบบังคับมาใช้กับข้อพิพาทที่มีในโรงงานอุตสาหกรรมในรัฐของตน

9.7 ประวัติการรวมตัวเป็นเครือจักรภพออสเตรเลีย²⁰

ความเคลื่อนไหวสำหรับเรื่องสหพันธรัฐได้ก้าวเข้าไปในชีวิตทางการเมืองของอาณานิคม ใน 20 ปีหลังของคริสต์ศตวรรษที่ 19 มากยิ่งขึ้น ความเคลื่อนไหวเรื่องสหพันธรัฐมีประวัติศาสตร์ที่ยาวนาน กล่าวคือ เมื่อต้นปี 1842 มีเหตุวุ่นวายที่จะแบ่ง New South Wales เก้า ให้เป็นอาณานิคม 2-3 แห่ง พวกที่มองการณ์ไกลได้เสนอว่าน่าจะมีรัฐมาลกลางที่จะอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ได้ ไม่ต้องแบ่ง แต่ละขณะที่ปรึกษาลับคล้อตามกับพวกที่ต้องการแบ่ง New South Wales ออกเป็น 3 ส่วน ส่วนเหตุการณ์ใน South Australia ก็ได้เสนอให้มีรัฐบาลหรือการมีสหพันธมานานแล้ว แต่ก็ต้องพบกับความสับสนวุ่นวายทั้งนี้เพราะยินยอมให้ New South Wales เข้ามารวมการ และความเคลื่อนไหวเกิดขึ้นอีกครั้งหนึ่งเมื่อ Earl Grey เคื่อนชาวอาณานิคมในระหว่าง ค.ศ.1846-1850 ให้ตระหนักถึงภัยอันตรายของการที่มีรัฐบาลที่แบ่งแยก ซึ่งต่างก็ออกกฎหมายในสิ่งที่สามารถเป็นประโยชน์ร่วมกันได้ เช่น ขนาดความกว้างของรางรถไฟ เรื่องเกี่ยวกับไปรษณีย์โทรเลข การกักเรือที่มีโรคระบาด และการป้องกันประเทศ เป็นต้น แต่คำชักชวนดังกล่าวไม่ได้รับความสนใจ เพราะชาวอาณานิคมเชื่อว่าอนาคตของพวกเขาขึ้นอยู่กับการณ์มีรัฐบาลปกครองตนเองและรัฐบาลที่รับผิดชอบตนเอง ไม่ใช่ในรูปของการรวมแบบใด ๆ ทั้งสิ้น หรือแม้แต่ในรูปของรัฐบาลสหพันธก็ตาม สิ่งที่แสดงให้เห็นถึงความโง่เขลาที่อาณานิคมต่าง ๆ ได้ปฏิบัติไปแล้ว ก็คือการที่มีขนาดความกว้างของรางรถไฟที่แตกต่างกัน กล่าวคือ New South Wales ยอมรับความกว้างของรางรถไฟแบบมาตรฐาน Victoria รับขนาดความกว้าง 5 ฟุต 3 นิ้ว สำหรับ Queensland South Australia และ Western Australia ยอมรับขนาดเดียวกันคือ 3 ฟุต 6 นิ้ว นอกจากนี้ รัฐบาลอาณานิคมทั้งหลายก็พากันตั้งภาษีศุลกากรสำหรับสินค้าของอาณานิคมอื่น ๆ หรือไม่ก็ปฏิบัติให้แตกต่างกันด้วยการกำหนดอัตราค่ารถไฟ

ต่างกันใน New South Wales ได้รับผลประโยชน์ในเรื่องการค้าเสรี ขณะที่
 Victoria ได้รับผลประโยชน์จากการตั้งท่าแพนงา New South Wales เป็น
 อาณานิคมนักโทษ ส่วน South Australia ไม่ได้เป็นอาณานิคมนักโทษ
 New South Wales และ Queensland เล่นกีฬารักบี้และฟุตบอลเป็นกีฬา
 ทางชาติ ส่วนอาณานิคมอื่น ๆ เล่นกีฬาพื้นเมืองออสเตรเลีย (Australian Rules)
 ดังนั้นจากความแตกต่างดังกล่าวนี้นำให้ข้อเสนอทั้งหมดที่จะให้มีสหพันธ์ในระหว่าง ค.ศ.
 1850-1881 ก็ต้องประสบความล้มเหลว เพราะการแข่งขันกันระหว่างอาณานิคมต่าง ๆ และ
 เพราะมีแรงจูงใจไม่มากพอที่จะให้อาณานิคมเหล่านั้นหันมาสนใจโลกที่กว้างขึ้น

อย่างไรก็ตาม ปัญหาเรื่องการป้องกันประเทศ ปัญหาความกลัวแรงงานสีผิวและ
 ผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจได้กลายเป็นมูลเหตุให้ตระหนักถึงความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในช่วง
 20 ปีหลังของศตวรรษที่ 19 เพิ่มขึ้น กล่าวคือใน ค.ศ. 1889 Major General Edwards
 ได้แจ้งให้อาณานิคมต่าง ๆ ทราบว่า หากอาณานิคมแต่ละแห่งมีแต่ไว้วางใจในวิธีการป้องกัน
 ของตนเองเท่านั้น ฐานะของอาณานิคมจะอยู่ในอันตราย Edwards เชื่อมั่นว่า
 อาณานิคมแต่ละแห่งไม่สามารถป้องกันตนเองได้ตามลำพัง นอกจากจะนำเอากองกำลังของ
 อาณานิคมแห่งอื่น ๆ มาทำงานร่วมกันเป็นอาณานิคมสหพันธ์จึงจะทำงานได้ผล สำหรับความเห็น
 ของ Parkes มีความเห็นว่าปัญหาเรื่องการป้องกันประเทศนี้เป็นเรื่องใหญ่ ฉะนั้น
 ปัญหานี้จะนำเอาอาณานิคมต่าง ๆ ตระหนักถึงความจำเป็นที่จะต้องมีการบริหาร
 (Federal Government) ที่เล็กเล็้งไม่ไต่เต้า ทั้งนี้เพราะเห็นตัวอย่างจากการ
 คุกคามของเยอรมันในนิวินีซึ่งสร้างความหวาดกลัวให้กับผู้ที่มีผลประโยชน์มาก นอกจากนั้นการ
 รุกรานของฝรั่งเศสใน New Hebrides ตลอดจนการรุกรานของจักรวรรดินิยมทาง
 เศรษฐกิจของรัสเซียและอเมริกาในมหาสมุทรแปซิฟิก และสงครามไครเมีย ตลอดจนรายงาน
 ของ Major General Edwards ซึ่งล้วนแต่ทำให้พากันกล่าวขวัญถึงการมีสหพันธ์ทั้งสิ้น

ภายหลังจากที่ Parkes ได้อ่านรายงานของ Edwards แล้ว เขาก็เสนอแนะให้มีการประชุมสหพันธ์ขึ้น ซึ่งในการประชุมนั้นจะประกอบด้วยผู้แทนจากอาณานิคม 6 แห่ง และผู้แทนจาก New Zealand อีก 1 แห่ง ผู้แทนเหล่านี้ได้รับการคัดเลือกมาจากรัฐสภาของแต่ละอาณานิคม การประชุมครั้งแรกจัดขึ้นใน Melbourne ระหว่างวันที่ 6-14 กันยายน ค.ศ. 1890 ปรากฏว่าการประชุมครั้งแรกนั้น อาณานิคม 5 แห่ง และ New Zealand ส่งผู้แทนมาเพียง 2 คน ส่วน Western Australia ส่งมา 1 คน การประชุมเริ่มต้นด้วยการกล่าวของ Parkes ในเรื่องความสำคัญของการมีสหพันธ์ และภายหลังจากเรื่องดังกล่าวก็ถูกกละเลยไป เพราะบรรดาผู้แทนต่างพากันแสดงออกถึงความอิच्छาริษยา กันและแสดงออกถึงเรื่องไร้สาระ ต่อมาก็จึงให้มีการประชุมอีกครั้งเป็นครั้งที่ 2 ที่ Sydney ในค.ศ. 1891 เพื่อให้ผู้แทนมาช่วยกันร่างรัฐธรรมนูญของสหพันธ์ เมื่อผู้แทนเหล่านั้นได้นำรัฐธรรมนูญที่ร่างแล้วไปเสนอแก่รัฐสภาของตน ปรากฏว่าที่ New South Wales ปฏิเสธร่างรัฐธรรมนูญฉบับนั้น ทั้งนี้เพราะอ้างว่ารัฐธรรมนูญที่ร่างครั้งนั้นไม่ยุติธรรมต่ออาณานิคม New South Wales มีหน้าซ้ำ การมีสหพันธ์ยังเป็นส่วนหนึ่งของกิจการเมืองอีกด้วย และรัฐธรรมนูญถูกพิจารณาโดยผลกระทบต่อบ้านของพรรคการเมืองที่สำคัญ ๆ อีกด้วย ดังนั้น สหพันธ์จึงกลายเป็นฟุทบอลการเมือง ดังนั้นเหตุจูงใจเรื่องการป้องกันประเทศก็ไม่มีผลกำลังมากพอที่จะชักชวนให้ชาวออสเตรเลียเห็นความสำคัญของการรวมเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน มากไปกว่าผลประโยชน์ของแต่ละอาณานิคมได้

การก่อกวนกรรมกรสี่นิ้ว ผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจ และการแสดงออกถึงความรักชาติอย่างรุนแรงในปี 1890 เช่น ๆ ก็เป็นแรงกระตุ้นที่จำเป็นต่อการมีสหพันธ์กล่าวคือในระหว่าง ค.ศ. 1880 และ 1900 ความกลัวแรงงานสี่นิ้วมีมากเกินไปจนกลายเป็นโรคประสาทกันทั้งในอาณานิคมทางตะวันออก กรรมกรผิวขาวใน Queensland New South Wales และ Victoria มีความหวาดกลัวว่ามาตรฐานการครองชีพของพวกเขาจะลดต่ำลงอันมีเหตุมาจากการแข่งขันระหว่างกรรมกรผิวขาวกับกรรมกรสี่นิ้ว สำหรับใน Queensland

พวกกรรมกรนิรชาที่มีความหวาดกลัวว่า พวกกรรมกรชาวเกาะ และกรรมกรชาวจีนจะทำให้
กรรมกรนิรชาลดค่าลง ถึงแม้จะไม่ลดค่าลงเป็นทาสอย่างน้อยที่สุดก็อาจจะทำให้กรรมกรนิรชา
มีมาตรฐานการดำรงชีพที่ต่ำลง

สำหรับชนชั้นกลาง กักตุนการแข่งขันจากผู้ส่งสินค้าเข้าที่เป็นชาวจีน และผู้
ประกอบเครื่องเรือนที่เป็นชาวจีน พวกชนชั้นกลางมีความเชื่อเรื่องความชั่วร้ายอันเกิดจากการ
ผสมกับคนต่างชาติ (miscegenation) และมีความเชื่อว่าจะต้องเกิดปัญหาแน่นอนกับการ
ที่อนุญาตให้ชาวจีนก็กั ชาวจีนก็กั ชาวกะเหรี่ยงก็กัหรือแม่แก่ชาวอินเดียนที่เข้ามาอยู่ในออสเตรเลีย
ในเมื่อบุคคลเหล่านี้ไม่ได้เข้าไปมีส่วนร่วมในทางการเมืองของชนชั้นกลางหรือ
ประชาธิปไตยแบบเสรีนิยม

การพัฒนาการทางเศรษฐกิจในช่วง 50 ปีหลังของคริสต์ศตวรรษที่ 19 ก็ได้มีส่วน
ทำให้ความรู้สึกที่จะเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันดูเข้มแข็งขึ้น จะเห็นได้ว่าตั้งแต่ ค.ศ. 1880
เรื่อยมา เจ้าของโรงงานในออสเตรเลียพากันจัดเงินและผูกพันกับชื่อเสียงของสินค้า
อาณานิคมที่ถูกกล่าวว่าเป็นของ ชันสอง ยกตัวอย่างเช่น เหล้าจุ่นอาณานิคมที่ถูกกล่าวว่ามี
รสเปรี้ยว เบียร์ที่ถูกกล่าวว่ามีรสจืด เนยก็ว่ามีกลิ่นเหม็นหืน ผลไม้คงก็ถูกตำหนิว่าเหลวและ
ไม่น่ารับประทาน เป็นต้น นอกจากนี้อาณานิคมออสเตรเลียยังถูกสับประมาทอีกว่า ไม่
สามารถผลิตคนที่จะเป็นพระชั้น Bishop ได้ หรือแม้แต่ระดับศาสตราจารย์หรือ
ผู้พิพากษาหรือแม้แต่กษัตริย์ อาณานิคมแห่งนี้ก็ไม่มีความสามารถที่จะผลิตได้เช่นกัน สิ่ง
เหล่านี้เป็นเรื่องเข้าใจผิด บรรดาเจ้าของโรงงาน เชื่อว่าสินค้าและคนที่มีคุณภาพจะยอมทำได้
ก็ด้วยการสร้างออสเตรเลียให้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันเสีย

เหตุการณ์ของการนัดหยุดงานในช่วง ค.ศ. 1890-1894 พวกชนชั้นกลางพากัน
มั่นใจว่าการมีสหพันธ์จะช่วยส่งเสริมเพิ่มทุนผลประโยชน์ทางวัตถุให้มากขึ้น ชาวทาสมาเนียได้
กล่าวว่า "....เราจะสร้างชาติที่มีเกียรติยศและเนื้อราตาที่ถูกกว่า...." เจ้าของโรงงาน

มีความเห็นว่า การยกเลิกภาษีระหว่างอาณานิคม และการยกเลิกการเก็บค่าธรรมเนียมที่แตกต่างกัน จะช่วยให้เศรษฐกิจดีขึ้น นายจ้างบางคนเชื่อมั่นว่าการมีรัฐสหพันธ์ที่เข้มแข็งจะช่วยป้องกันมิให้เกิดการนัดหยุดงานอย่างเช่นในปี 1890-1894 ได้ ส่วนพวกชาวนาและผู้ทำการปศุสัตว์ในท้องที่ ทรมแดนซึ่งได้แก่ที่ Riverina ที่ New England ที่ Wimmera ที่ Mallee และที่ Darlin Downs ต่างก็เรียกร้องให้มีการยุติการเก็บภาษีของ อาณานิคมต่าง ๆ เสีย ส่วนนายธนาคารและผู้มีเงินทุนบางคนก็เชื่อมั่นว่า รัฐบาลสหพันธ์จะช่วย ป้องกันมิให้เกิดสภาวะการเงินตกต่ำอย่างที่เคยเกิดมาแล้วในระหว่างปี 1890-1893

ดังนั้น บรรดาผู้ที่มีผลประโยชน์ตามชายแดนต่าง ๆ ก็ได้เริ่มความพยายามครั้ง สุดท้ายที่จะให้มีสหพันธ์ โดยจัดให้มีการประชุมขึ้น ซึ่งการประชุมครั้งนี้เรียกว่า การประชุม Corowa (Corowa Conference) ซึ่งจัดขึ้นใน ค.ศ. 1893 ผู้แทนที่มาประชุม ได้แก่ผู้แทนที่มาจาก Australian Natives Association มาจาก Chamber of Commerce และ Chamber of Manufacturers ใน Melbourne มาจาก Progress Associations และมาจาก Commercial Travellers Associations ซึ่งผู้แทนเหล่านี้ได้มีมติออกมาว่า

....มีผลประโยชน์ในปัจจุบันและในอนาคตของอาณานิคม ออสเตรเลีย จะได้รับการส่งเสริมเพิ่มพูนขึ้นก็ด้วยการที่ อาณานิคมรวมกันภายใต้จักรพรรดิอังกฤษ และบัดนี้อาณานิคม แห่งนี้ก็มีประชากรเพิ่มมากขึ้นแล้ว มีความมั่งคั่งมากขึ้น นอกจากนี้ยังคนพบทรัพยากรอีกมากมาย ตลอดจนได้เพิ่ม ความสามารถในการปกครองตนเอง ในระดับที่กว้างขึ้น ซึ่งสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ช่วยสนับสนุนการรวมตัวกันภายใต้ รัฐบาลนิติบัญญัติ และบริหารเพียงรัฐบาลเดียว (One Legislative and Executive Government) ในหลักการที่ใช้ใช้กับอาณานิคมต่าง ๆ ²¹

ใน ค.ศ. 1894 Geoege Reid ซึ่งเป็นนายกรัฐมนตรีแห่ง New South Wales ได้ส่งโทรเลขไปยังนายกรัฐมนตรีทั้ง 5 คน ซึ่งมีข้อความแนะนำให้เขาเหล่านั้นมาร่วมประชุมกันที่ Hobart ซึ่งทุกคนก็ปฏิบัติตามมาร่วมประชุมกันที่ Hobart ในเดือนมกราคม ค.ศ. 1895 ผลของการประชุมครั้งนั้น รัฐมนตรีทั้งหมดลงมติว่า ในการวางรูปรัฐธรรมนูญสหพันธ์นั้นจะต้องมีผู้แทนมาจากอาณานิคมต่าง ๆ อาณานิคมละ 1 คน ซึ่งผู้แทนเหล่านี้ได้รับเลือกโดยตรงจากผู้เลือก ดังนั้นในการประชุมครั้งที่สองซึ่งจัดขึ้นในเดือนมีนาคม ค.ศ. 1897 จึงมีการเลือกผู้แทนมาจากอาณานิคมต่าง ๆ แห่งละ 10 คน ซึ่งได้แก่ Victoria New South Wales South Australia และ Tasmania ส่วนผู้แทนจาก Western Australia นั้น รัฐสภาของอาณานิคมแห่งนี้เป็นผู้เลือกมาสำหรับ Queensland ไม่ได้ส่งผู้แทนมาร่วมประชุม สาเหตุหนึ่งก็คือการขัดแย้งระหว่างสภาสูงและสภาล่างในเรื่องปัญหาวิธีการเลือกตั้ง และอีกสาเหตุหนึ่งก็เนื่องจากการมีสหพันธ์ไคดซ์ไปเกี่ยวข้องกับความสำเร็จที่จะแยกตัวออกของ North Queensland ดังนั้นในการประชุมครั้งนั้นจึงมีผู้แทนมาร่วมประชุม 50 คน มาพบกันในบรรยากาศที่อบอุ่น ในการประชุมใช้เวลายาวนานมาก กล่าวคือ ระหว่างมีนาคม-เมษายน ค.ศ. 1897 ประชุมกันที่ Adelaide ระหว่างเดือนกันยายน ค.ศ. 1897 ประชุมที่ Sydney และระหว่างมกราคม-มีนาคม ค.ศ. 1898 ประชุมกันที่ Melbourne ในการประชุมหลายสมัยนี้ก็เพื่อร่างรัฐธรรมนูญสำหรับสหพันธ์ การร่างรัฐธรรมนูญสหพันธ์ครั้งนี้ได้รับการวิพากษ์วิจารณ์ไปต่าง ๆ นานา กล่าวคือ พรรคแรงงานวิจารณ์ว่า ในบรรดาผู้แทน 50 คน มีเพียงคนเดียวที่เป็นตัวแทนของพรรคแรงงาน และท่านผู้นี้ภายหลังก็ได้ตีจากไปในระยะ 2-3 เดือนหลังจากการประชุมที่ Melbourne ฉะนั้นผู้แทนที่เหลือก็เป็นตัวแทนของชนชั้นกลางทั้งสิ้น พวกกรรมกรจึงมองเห็นว่าผู้ให้กำเนิดสหพันธ์เหล่านี้ล้วนแต่เป็นผู้ที่ออกคำสั่งให้จัดการยิงพวกกรรมกรที่นัดหยุดงานใน Melbourne และใน Barcalaine ในปี 1890-1893 ทั้งสิ้น กรรมกรบางคนก็ยังตั้งข้อสังเกตอีกต่อไปว่า พรรคของชนชั้นกลางกำลังสร้างสหพันธ์ โดยหวังที่จะใช้สหพันธ์เป็นผู้นำทำลายอำนาจของพรรคแรงงาน สำหรับพวกหัวรุนแรงก็กล่าวหาว่าพวกพรรคแรงงานควรเป็นผู้ปกป้อง

ไม่ให้ใครชักชวนการมีสหพันธ์ ส่วนคนอื่น ๆ ซึ่งอยู่ในขบวนการของพรรคแรงงานมีความเชื่อว่าการมีสหพันธ์นั้นเป็นเรื่องที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ และโต้แย้งว่า เป็นงานและหน้าที่ของพวกเขาที่จะต้องช่วยกันสร้างรัฐธรรมนูญให้ตรงกับคำขวัญของพวกเขาที่ว่า "หนึ่งคนมีหนึ่งเสียง" ให้ใกล้เคียงที่สุดเท่าที่จะทำได้

ดังนั้นในการประชุมระหว่างปี 1899-1898 ผู้แทนทุกคนก็เห็นพ้องต้องกันว่าจะต้องมีสหพันธ์แน่นอน แต่ก็พบอุปสรรคขวางกั้นหลายประการในปัญหาต่าง ๆ เป็นต้นว่า หากรัฐสภาสหพันธ์มีอำนาจในการเก็บภาษีศุลกากรแล้ว จะมีอะไรเหลือที่จะเป็นที่มาของรายได้ของรัฐสภาอาณานิคม ถ้าหากรัฐบาลสหพันธ์มีรายได้ส่วนเกิน (surplus revenue) จะใช้หลักเกณฑ์อย่างไรที่จะนำรายได้ส่วนเกินนั้นมาแบ่งให้กับรัฐบาล อาณานิคมทั้ง 6 แห่ง จะใช้หลักเกณฑ์ประชากร อาณาเขต หรือความจำเป็นที่จะต้องใช้จ่ายเงินเป็นหลัก การมีสหพันธ์ก็คือการทำสัญญากันเป็นชุด ๆ (a series of contracts) กันระหว่างรัฐสภาอาณานิคมและรัฐสภาสหพันธ์ ปัญหาอยู่ที่ว่าถ้าให้ทั้งสองฝ่ายมีอำนาจเท่าเทียมกัน ชนกลุ่มน้อยย่อมต้องการชนหมู่มาก ถ้าหากตรงกันข้าม หลักการของสหพันธ์ก็จะเป็นรองต่อหลักการของรัฐบาลอาณานิคม

ภายหลังจากที่ได้มีการโต้แย้งกันหลายเดือน บรรดาผู้แทนก็มาถึงจุดของการประนีประนอม และชจัดปัญหาความขัดแย้งระหว่างพวกอนุรักษนิยมกับพวกเสรีนิยม ระหว่างพวกที่สนับสนุนอำนาจของรัฐ (state's - righters) กับพวกที่สนับสนุนรัฐสภาและรัฐบาลสหพันธ์ที่เข้มแข็ง ฉะนั้นรัฐแห่งใหม่จึงเกิดขึ้นเรียกว่า เครือจักรภพออสเตรเลีย (Commonwealth of Australia)

เครือจักรภพออสเตรเลีย ประกอบด้วยรัฐอาณานิคม 6 รัฐ มีสภาผู้แทน ซึ่งเรียกว่า House of Representatives มีสมาชิกซึ่งเลือกตั้งมาด้วย สิทธิของการเลือกตั้งผู้แทนแบบสากล และมีสภาสูงซึ่งเรียกว่า Senate ซึ่งประกอบด้วยผู้แทน 6 คน จากรัฐต่าง ๆ 6 รัฐ เลือกมาโดยผู้เลือกของรัฐ นั้น ๆ นอกจากนี้ก็มีศาลสูงที่เรียกว่า High Court ประกอบด้วยคณะผู้พิพากษาที่แต่งตั้งโดยรัฐสภาของเครือจักรภพ ศาลสูงมีหน้าที่คอยฟังคดีที่เกี่ยวกับ

อำนาจที่คลืนคลี่ที่ขัดแย้งกันระหว่างเครือจักรภพและรัฐต่าง ๆ สำหรับอำนาจหน้าที่ของรัฐสภา
เครือจักรภพได้กำหนดไว้ในเรื่องต่าง ๆ ดังนี้คือ มีอำนาจในการออกกฎหมายในเรื่องการค้ากับ
ประเทศต่าง ๆ และกับรัฐต่าง ๆ ด้วยกัน เรื่องภาษี โปรรมณีย์โทรเลข การธนาคาร การสมรส
การหย่าร้าง และเรื่องที่เกี่ยวข้องกับสามีภรรยาในรูปแบบต่าง ๆ เงินบำนาญสำหรับคนสูงอายุและคน
ทุพพลภาพ การอพยพเข้าประเทศและการอพยพออกนอกประเทศ กิจการต่างประเทศ การสมาน
ไมตรีและการตัดสินโดยข้ออนุญาโตตุลาการเพื่อป้องกัน และจัดการข้อพิพาทในโรงงานอุตสาหกรรม
ซึ่งหากข้อพิพาทเหล่านั้นได้ขยายเกินไปกว่ารัฐหนึ่ง อำนาจในการจัดการเรื่องต่าง ๆ ดังกล่าวนั้น
เรียกว่าอำนาจพิเศษ (sepcific powers) ส่วนอำนาจที่เหลือ (residual powers)
ซึ่งได้แก่ กิจการด้านการศึกษา สุขภาพ และรถไฟให้เป็นหน้าที่ของรัฐสภาของรัฐ

ขั้นตอนต่อไปก็คือ นำร่างรัฐธรรมนูญฉบับนี้ยื่นให้ประชาชนในอาณานิคมต่าง ๆ ทำ
การออกเสียงลงคะแนน ปรากฏว่าใน New South Wales รัฐบาลของ Reid
ได้นำเสนอให้ประชาชนออกเสียงในเคื่อนมิถุนายน ค.ศ.1898 ถ้าประชาชนออกเสียงสนับสนุน
มากกว่า 80,000 เสียง ร่างรัฐธรรมนูญก็จะผ่านรัฐสภาได้ แต่เมื่อเหตุการณ์เป็นจริงมิได้เป็นเช่นนั้น
กล่าวคือเสียงสนับสนุนไม่ถึง 80,000 เสียง บรรดานายกรัฐมนตรีของอาณานิคมทั้งหลาย ก็เห็น
พ้องต้องกันที่จะต้องมาประชุมกันใหม่ ซึ่งจัดขึ้นที่ Melbourne เพื่อแก้ไขรัฐธรรมนูญกันใหม่
ในการพบปะกันครั้งนั้นจัดขึ้นในระหว่างเคื่อนมกราคม-กุมภาพันธ์ ค.ศ.1899 เพื่อแก้ไขข้อบกพร่อง
ต่าง ๆ เป็นต้นว่าข้อเสนอบางประการที่ยังไม่ยุติ (proposals on deadlocks) การ
แจกจ่ายรายไ้ส่วนเกิน การแก้ไข (amendments) รัฐธรรมนูญและอำนาจของสภาสูง
สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ได้รับการแก้ไขเพื่อให้สอดคล้องกับคำวิพากษ์วิจารณ์ที่ว่าร่างรัฐธรรมนูญที่ร่างครั้ง
แรกนั้นล้าสมัยเกินไป และมีน้ำหนักเอียงไปทางให้ความชอบแก่รัฐที่มีประชากรน้อยมากไป นอก
จากนั้นเพื่อให้ New South Wales พื่อใจโดยไม่ประมาณ Melbourne จึงเป็น
ที่ตกลงให้เมืองหลวงของสหพันธรัฐอยู่ใน New South Wales มีระยะทางไกลพอสมควรจาก
Sydney ภายหลังจากที่รัฐธรรมนูญได้รับการแก้ไขเปลี่ยนแปลงแล้วก็ยื่นต่อประชาชนเพื่อให้ลง

มติเป็นครั้งที่สอง ปรากฏว่า New South Wales Victoria South Australia Tasmania และ Queensland เสียข้งมากออกเสียงสนับสนุน แม้ว่ามีเพียง 40 % เท่านั้น ที่มีสิทธิออกเสียงสนับสนุน และประมาณ 16% ที่ออกเสียงคัดค้าน

สำหรับ Western Australia มีปัญหาเล็กน้อย กล่าวคือผู้มีสิทธิออกเสียงในเขตชุกทองที่ Coolgardie และที่ Kalgoorlie ทั้งการสหพันธ์อย่างยิ่ง จุกประสงค์เพื่อใช้สหพันธ์ไว้อย่างที่พวกอนุรักษนิยม และพวกที่ใจแคบทั้งหลายที่อยู่ที Perth ในขณะที่เกี่ยวกับนายกรัมนทวีแห่งอาณานิคม Western Australia คือ John Forrest ก็ยังมีเรื่องเป็นห่วงเกี่ยวกับการเงินของอาณานิคมทั้งนี้เพราะว่า หากเข้าร่วมก่อตั้งสหพันธ์แล้ว รัฐบาลจะต้องสูญเสียรายได้จากสิทธิที่เคยตั้งเก็บภาษีศุลกากร ซึ่งในค.ศ.1898 เก็บ 90% ของรายได้ของอาณานิคมแห่งนี้ได้มาจากภาษีศุลกากร ดังนั้นทางอาณานิคม Western Australia จึงได้ตกลงกับอาณานิคมทางตะวันออกและกับลอนดอน โดยมิข้อตกลงว่า ภายหลังจากที่ได้ตั้งเครื่องจักรพลแล้ว Western Australia ยังมีสิทธิที่จะเก็บภาษีศุลกากรได้อีกเป็นเวลา 5 ปี และเครื่องจักรพลจะต้องสร้างทางรถไฟจาก Kalgoorlie ไปยัง Port Augusta ใน South Australia ดังนั้นเมื่อตกลงเงื่อนไขเป็นที่เรียบร้อยแล้วก็นำร่างรัฐธรรมนูญให้ประชาชนลงมติในวันที่ 31 กรกฎาคม ค.ศ.1900 ผลปรากฏว่า ผู้ลงคะแนนเสียง 46% ออกเสียงสนับสนุน และ 20% เฉพาะออกเสียงคัดค้าน นี่เป็นสัดส่วนการสนับสนุนที่สูงที่สุดในอาณานิคมทุกแห่ง รวมทั้งหมดเฉลี่ยได้ 58%

จะเห็นได้ว่าผู้สนับสนุนการมีเครื่องจักรพลนั้นมีการสนับสนุนอย่างมั่นคง แต่ก็ไม่ท่วมนั้นทัศนคติต่อการมีสหพันธ์นั้นขึ้นอยู่กับว่า สหพันธ์จะให้ผลกระทบทางเศรษฐกิจแก่ตนมากน้อยเพียงใด ผู้ที่สนับสนุนสหพันธ์มีความเชื่อว่า การมีสหพันธ์จะนำไปสู่การพัฒนาตลาดในรูปแบบของอเมริกาให้กว้างขึ้น ทั้งนี้เพราะการค้าระหว่างอาณานิคมมีอุปสรรคใหญ่คือเรื่องภาษี และการแข่งขันในระบบการวางรางรถไฟ ส่วนผู้ที่ไม่มองโลกในแง่ดี มีความเห็นว่า การรวมตัวกันจะช่วยจำกัดเป้าความป่าเถื่อนของระบบชายแดน และจะช่วยทำให้เกิดเอกภาพทางเศรษฐกิจซึ่งจะอำนวยความสะดวก

แก่คนทั้งมวล สำหรับผู้ที่ไม่สนับสนุนสหพันธ์ มีความเห็นว่า การมีสหพันธ์จะเป็นการคุกคามโดยตรงต่อชีวิตของพวกเขา ยกตัวอย่างเช่น กลุ่มพ่อค้าเสรีใน New South Wales ไม่พอใจต่อการมีสหพันธ์เพราะได้รับความกระทบกระเทือนจากการใช้ระบบภาษีของเครือจักรภพ สำหรับผู้ประกอบการอุตสาหกรรมใน Brisbane และ Adelaide ก็เป็นกังวลกับผลกระทบอันเกิดจากการเปิดการแข่งขันระหว่าง New South Wales และ Victoria เจ้าของไร้อ้อยชาว Queensland ก็คาดการณ์ว่า จะต้องสูญเสียแรงงานสีผิวที่ราคาถูกไป เมื่อมีการนำเอากฎระเบียบข้อบังคับเกี่ยวกับการอพยพเข้าประเทศมาใช้ ส่วนชาวนาก็แสดงความเห็นเป็นสมการง่าย ๆ ว่า การมีสหพันธ์ = ภาษี + ราคาที่แพงกว่าเดิม²²

ยังมีบางกลุ่มที่มองสหพันธ์ในแง่ของการเมือง กล่าวคือ พวกที่นิยมการปกครองแบบสาธารณรัฐ (Republicans) ก็ต้องการแยกอย่างเด็ดขาดจากอังกฤษ แต่ในขณะที่พวกที่นิยมการรวมกัน (unificationist) กลับต้องการรัฐบาลกลางที่มีความเข้มแข็งกว่าเดิม สมาชิกพรรคแรงงานบางคนก็มีความระแวงสงสัยในสหพันธ์ กล่าวคือ เขาเหล่านั้นมีความเชื่อว่า รัฐธรรมนูญก่ออุปมาคล้ายลักษณะที่ไม่เป็นประชาธิปไตยหลายประการ ยกตัวอย่างเช่น สภา Senate ที่มีอำนาจมาก สภานี้สามารถยับยั้งกฎหมายที่แสดงถึงการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วที่ออกโดยสภาล่างได้และก็เป็นที่น่าเกรงว่า รัฐบาลอนุรักษนิยมของสหพันธ์จะชักขวางความเคลื่อนไหวของสหภาพการค้าก็ได้ ซึ่งอาจจะปฏิบัติทำนองเดียวกับ รัฐบาลอนุรักษนิยมของอาณานิคมที่เคยปฏิบัติต่อสหภาพอย่างรุนแรง เมื่อครั้งเกิดการนัดหยุดงานครั้งใหญ่ ในต้นปี 1890 เช่น ๆ ความรู้สึกที่ไม่ไว้วางใจสหพันธ์ยิ่งทวีความรุนแรงมากขึ้น ทั้งนี้เพราะไม่มีตัวแทนของกรรมกรที่จะเข้าไปเป็นผู้ร่างและถกปัญหาเกี่ยวกับการร่างรัฐธรรมนูญ นอกจากนี้ยังมีพวกที่หัวรุนแรงจำนวนหนึ่งก็วิพากษ์วิจารณ์กันว่า พวกนายทุนกำลังคบคิดกันก่อตั้งรัฐบาล ซึ่งจะใช้รัฐบาลแบบนี้กดหัวพวกกรรมกรต่อไป

เป็นความถูกต้องหรือไม่ที่พวกพรรคแรงงานเชื่อว่า สหพันธ์จะกลายเป็นแผนการของนักการเมืองชนชั้นกลางที่คอยปรามปรามความเคลื่อนไหวของชนชั้นกรรมกร อาจจะเป็นไปได้ เพราะรัฐธรรมนูญที่ร่างเสร็จขึ้น เป็นความสำเร็จของชนชั้นกลางอย่างแน่นอนทีเดียว และระบบต่าง ๆ ของรัฐบาลก็ดูจะเป็นการชักขวางพรรคแรงงาน กล่าวคือระบบต่าง ๆ ของรัฐบาลแบบนี้ดูจะ

ให้ความปลอดภัยที่มั่นคงต่อต้านสิ่งที่จะเปลี่ยนแปลงความรุนแรง และต่อต้านระบบการกึ่งอำนาจเข้าสู่ศูนย์กลาง อย่างไรก็ตามมีตัวอย่างเพียงเล็กน้อยที่ชี้ให้เห็นว่า ได้มีความพยายามที่จะล้มล้างความเคลื่อนไหว ของพรรคแรงงาน ดังที่ La Nauze กล่าวไว้ว่า" เป็นเรื่องที่ไม่น่าสมเหตุสมผลที่จะสมมติว่าผู้แทนเหล่านั้นสร้างสหพันธ์ขึ้นมาเพื่อเป็นเครื่องมือของอนุรักษนิยม เขาเหล่านั้นไม่ได้สร้างระบบสหพันธ์ แต่เขาเหล่านั้นหลายคนถูกบังคับให้ได้รับรู้ถึงธรรมชาติของสหพันธ์ต่างหาก"²³ ยิ่งไปกว่านั้น ในสภาพประวัติศาสตร์และสังคมออสเตรเลียอย่างนั้น เกือบจะเป็นที่ยอมรับอย่างสากลถึงระบบสหพันธ์ ซึ่งเป็นระบบรัฐบาลรูปแบบเดียวที่เหมาะสมกับสถานการณ์ของออสเตรเลียในขณะนั้น เป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ว่า ผู้แทนพรรคแรงงานต้องการอำนาจคัดค้านมากกว่านี้ แต่อำนาจดังกล่าวได้เปลี่ยนมือไปอยู่ที่รัฐบาลกลางเสีย ซึ่งรวมทั้งอำนาจที่เกี่ยวข้องกับวงการอุตสาหกรรมด้วย ซึ่งเป็นผลมาจากผู้แทนที่เป็นพวกอนุรักษนิยม 7 คน ของ Western Australia ได้สนับสนุนอย่างเข้มแข็งนั่นเอง แต่พรรคแรงงานของ New South Wales พอใจที่จะให้กฎหมายโรงงานอยู่กับรัฐบาลมากกว่า

อย่างไรก็ตาม ในทางปฏิบัติแล้วการใช้ระบบสหพันธ์ทำให้พรรคแรงงานเสียเปรียบมาก กล่าวคือไม่เพียงแต่พรรคแรงงานมีความยากลำบากที่จะเข้ายึดครองรัฐในระดับเครือจักรภพแล้ว มิหนำซ้ำรัฐธรรมนูญก็ยังเป็นเครื่องกีดขวางไม่ให้เสนอสิ่งที่ต้องการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วให้สัมฤทธิ์ผลอีกด้วย ดังนั้นพรรคแรงงานดูจะเป็นมีกแผ่นมั่นคงในความคิดมากกว่าพรรคอื่น ๆ และมีความกังวลใจที่จะให้อำนาจแก่รัฐบาลสหพันธ์มากขึ้น

ถึงแม้จะมีความสงสัยของใจประการใด หรือจะมีการชักชวนโดยกลุ่มผลประโยชน์กลุ่มใด ๆ ก็ตาม ผู้สนับสนุนการมีสหพันธ์ก็ได้รับชัยชนะในที่สุด ซึ่งก็เป็นที่น่าทึ่งเหมือนกันเช่นนั้นอยู่แล้ว การมีสหพันธ์ก็หมายความว่า ออสเตรเลียจะแบ่งเป็นอาณานิคม 6 แห่ง และทำงานร่วมกันเพื่อผลประโยชน์ของชาติ ในขณะที่เดียวกันสหพันธ์ก็จะให้รัฐต่าง ๆ มีสิทธิของตนเองด้วย

ภายหลังจากที่ขอความเห็นชอบจากประชาชนเรียบร้อยแล้ว ผู้แทนจาก New South Wales Victoria South Australia Queensland และ Tasmania

ก็ได้นำร่างรัฐธรรมนูญมาถกปัญหากับรัฐมนตรีว่าการต่างประเทศสำหรับอาณานิคม (Secretary of State for the Colonies) ขณะนั้นคือ Joseph Chamberlain สิ่งที่ Chamberlain หัวถึงก็คือการที่ High Court ชาติสิทธิที่จะอุทธรณ์ไปยัง Privy Council เหตุผลประการหนึ่งก็คือเหตุผลทางจิตใจ ส่วนอีกประการหนึ่งก็คือต้องการสนับสนุนให้นายทุนชาวอังกฤษมาลงทุนในออสเตรเลียต่อไปอีก เพื่อให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของอังกฤษ ผู้แทนเหล่านั้นต่างก็ออกถกกันความรู้สึทางชาตินิยม และยอมผ่อนผันตามความต้องการของ Chamberlain ครั้งหนึ่ง กล่าวคือ อนุญาตให้อุทธรณ์จาก High court ไปยัง Privy Council ได้ ในกรณีที่มีเรื่องขัดแย้งระหว่างอำนาจทางรัฐธรรมนูญของเครือจักรภพกับอำนาจทางรัฐธรรมนูญของรัฐเดี่ยวหรือหลาย ๆ รัฐ ถ้าหาก High Court ตัดสินว่าปัญหานั้นจะต้องถูกพิจารณาโดยพระราชินีใน Council

ดังนั้นในวันที่ 21 พฤษภาคม ค.ศ.1900 เมื่อทุกอย่างเรียบร้อยแล้ว Chamberlain ก็นำรัฐธรรมนูญเสนอในสภาสามัญ (House of Commons) ซึ่งในสภาแห่งนี้เขาได้กล่าวว่า การที่สมาชิกสภาจะอนุมัติให้มีการรวมออสเตรเลียเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันนั้น ไม่ได้ทำให้จักรวรรดิของอันแอลงไปเลย เขาเชื่อว่าชาวอังกฤษคงจะได้ไ้ประโยชน์ถึงความสำเร็จอันยิ่งใหญ่ นี้โดยที่ไม่ต้องคำนึงถึง หนี้ แม้แต่น้อยที่พวกสมาชิกสภาเคยรู้สึกลัวว่ามีในหมู่ผู้เฉลียวฉลาด และผู้รักชาติของชาติพื้นของชาวออสเตรเลีย ในเดือนกรกฎาคม พระราชินี Victoria ได้ลงพระปรมาภิไธย ที่พระราชบัญญัติฉบับนี้แต่แล้วภายหลังจากนั้น 1 ปี พระนางก็เสด็จสวรรคต

เชิงอรรถที่ 9

¹Clark, A Short History of Australia, p. 163.

²Ibid., p. 168.

³Loc. cit.

⁴L. Dennis, Australia: 1890-1974 (Australia: Whitcombe & Tombs PTY. LTD., 1975) pp. 17-8.

⁵Clark, op. cit., p. 171,

⁶Dennis, op. cit. pp. 20-21.

⁷Ibid., p. 21.

⁸Ibid., pp. 21-22,

⁹Fitzpatrick B., Short History of the Australian Labor Movement (Melbourne, 1968) p, 115 as quoted in Dennis, op. cit., p. 22.

¹⁰Ibid., pp. 29-33.

¹¹Ibid., pp. 28-9,

¹²Clark, op. cit., p. 175,

¹³Ibid., p. 176.

¹⁴Ibid., p. 177,

¹⁵Ibid. p. 178.

¹⁶Ibid., pp: 178-9,

¹⁷Ibid., pp. 179-180.

¹⁸Ibid., pp. 180-181.

¹⁹Ibid., pp. 182-3.

²⁰Ibid., pp. 183-9.

²¹Ibid., p. 186.

²²Dennis, op. cit., p. 39.

²³La Nauze J. A, The Making of the Australian Constitution,
p. 281, as quoted in Dennis op. cit., p. 41.
